



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

**ΓΡΑΦΕΙΟΝ**

**9. Θεός Πατησίων ἀριθ. 9.**

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

**ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ**

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Γαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — Ἐρχμαρ - Σατριάν : ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥΚΟΣ, μετάφρασις Ἀντ. Φ. (συνέχεια) — Θωμᾶ Βαίλλεϋ Ἄλδριχ : Ο ΦΟΙΝΙΞ, διήγημα.

**ΕΤΗΣΙΑ ΕΥΝΑΡΟΜΗ προκληρωτικά**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

Ἐν τῷ ἰδίῳ φύλλῳ, εἰς ὃ ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύσεως τῶν ΤΡΕΜΟΡ, ἀρχεται συγχρόνως καὶ ἡ δημοσίευσίς τοῦ ἐξόχου ἔργου τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Λάμπρου Ἐνυάλῃ ὑπὸ τὸν τίτλον :

**ΑΝΤΩΝΙΝΑ**

Τὸ ὄνομα τοῦ περιπέστου συγγραφέως τῆς **Κυράς τῶν Καμελιῶν**, τοῦ **Μυθιστορημάτου τῆς Γυναικὸς** καὶ τῶν ἄλλων ἔργων, ἐξόχως ψυχολογικῶν καὶ κοινωνικῶν, εἶνε ἀρκοῦσα σύστασις ὑπὲρ τοῦ νέου τούτου ἔργου, ὅπερ θὰ συγκινήσῃ καὶ θὰ τέρψῃ τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, εἴπερ τι καὶ ἄλλο.

**ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ**

**Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ**

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ἡ ψυχικὴ τῆς κατάστασις ἐξεδηλοῦτο ἐν τῷ ἐξωτερικῷ αὐτῆς· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν βλοσυροὶ· τὸ ἐρύθημα τῆς μορφῆς τῆς ἀντικαθίστα αἰφνιδίᾳ ὠρότης· ἡ ἀκαμψία τοῦ σώματός τῆς διὰ μιᾶς ἐξέλιπε καὶ ἐφαίνετο κλονιζομένη, ὡς νὰ ἔμελλε νὰ καταπέσῃ.

Ἡ ἀκατανόητος αὕτη ψυχικὴ πάλη ἐπέτεινε τὴν δυσπιστίαν τοῦ βασιλέως καὶ ἐφαίνετο τὸ μέτωπόν του βαθμηδὸν ζοφοῦμενον. Ἡ ἀλαζονεία, ἥτις τὸν εἶχεν ἐμποδίσῃ ἕως τότε νὰ κιστεύσῃ, ἐξηλείφετο ἀντικαθιστωμένη ὑπὸ φιλοστόργου ἀνησυχίας.

Ἡ μαρκησία δὲν ἤθελεν ἀντισταθῆ εἰς τρυφεροῦς τινας λόγους· μία ἀπόπειρα ἀκόμη ἂν ἐγένετο, θὰ ὠμίλει καὶ θὰ κατεστρέφετο.

Αἰφνης μέγας θόρυβος φωνῶν ἀντήχησέν εἰς τὸν πρόδομον. Ἡ Νανῶν, ὁ Μανσῶ, οἱ ἀξιωματικοὶ ἔτρεχον κραυγάζοντες ἀναμῆξ. Ὁ βασιλεὺς ἀναστὰς ἐπορεύθη πρὸς τὴν θύραν, ἥτις ἠνοίχθη καὶ

ὁ κύριος Ρυβαντέλ ἐνεφανίσθη τρέμων καὶ μὲ ὄψιν ἠλλοιωμένην.

— Τί συμβαίνει, κύριε; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς, καὶ διατί ἐπανέρχεσθε τόσον ταχέως;

— Διότι, Μεγαλειότατε, ὁ κύριος Λουβοῶ ἀπέθανεν, ἀπῆντησεν ὁ στρατηγός.

Ἡ μαρκησία ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, ἀναμνηθεῖσα τῆς πρὸ δύο ὥρων κομισθείσης εἰδήσεως εἰς τὸν βᾶν Γκράφτ· ὁ βασιλεὺς ἠσθάνθη φρικίαν διατρέχουσαν τὸ σῶμά του.

— Ἀπέθανεν! ἀνέκραζεν· εἶνε ἀδύνατον!

— Τὸν εἶδα ἐκτάδην κείμενον εἰς τὸ πάτωμα τοῦ σπουδαστηρίου, περιστοιχίζομενον ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν του. Ὁ ἰατρός του ἠθέλησε νὰ τὸν ἀφχιμάξῃ, ἀλλ' αἷμα δὲν ἐξῆλθεν. Ὁ θάνατος ὑπῆρξεν ἀκαριαῖος.

— Εἰσθε βέβαιος περὶ ὧν λέγετε; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς μετὰ φωνῆς σφόδρα συγκεκινημένης.

— Ἄν δὲν ἤμην βέβαιος, θὰ εἶχον ἤδη ἐκτελεσθῆ καὶ διαταγαὶ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Τῆ ἀληθείᾳ, ἐψιθύρισε ὁ Λουδοβίκος ΙΔ', ἀποθνήσκει πολὺ ἐγκαίρως· καὶ, ἐξηκολούθησεν, ἀπέθανεν εὐρισκόμενος μόνος;

— Μεγαλειότατε, συνωμίλει μετὰ τοῦ ἐπισκόπου Τροίας, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὑποίου ἔπεσεν.

Ἡ μαρκησία ἀνεσκίρτησεν.

— Καὶ ἔγινε γνωστὸν ἤδη τὸ συμβάν; εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Πανταχοῦ, Μεγαλειότατε, μετεδόθη ἡ εἰδήσις ὡς τὸ πῦρ εἰς τὴν πυριτιδα ὑπονόμου.

— Εἰς ποίαν αἰτίαν ἀποδίδεται ὁ θάνατός του;

— Μεγαλειότατε, θὰ ἦτο ἀφροσύνη ν' ἀναφέρω ὅλας τὰς κυκλοφορούσας φήμας.

— Ἐπιστρέφω εἰς τὰ δωμάτιά μου, εἶπε μετὰ σπουδῆς ὁ Λουδοβίκος ΙΔ'. Καλὴν ἐντάμωσιν μετ' ὀλίγον, κυρία, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου ἐκ τοῦ περιπάτου. Σκέφθητε δὲ ὅτι ἀκόμη δὲν μοῦ ἀπηντήσατε.

— Καὶ τί θέλετε νὰ σᾶς ἀπαντήσω, Μεγαλειότατε; ἐφέλλισεν ἡ μαρκησία. Ἐνόμιζα ὅτι ἡ ὕβρις θὰ ἐσταμάτα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὕβριστοῦ.

— Ἐχετε δίκαιον· ἐζήτουν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν ἀνθ' ὑμῶν ἔδωκεν ὁ Θεός. Καλὴν ἐντάμωσιν μετ' ὀλίγον! Ἀκολουθήσατέ με, κύριε Ρυβαντέλ.

Ὅτε ἡ μαρκησία ἐνόμισεν ὅτι ἔμεινε μόνη καὶ ἐστράφη ἵνα στηριξῇ ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς ἐστίας τὸ καίον μέτωπόν τῆς, εἶδε τὸν Ἰασπῖνον ὄρθιον εἰς τὴν θύραν, δι' ἧς ἡ Νανῶν τὸν εἶχεν εἰσαγάγει.

Ἡ μαρκησία ὤρμησε πρὸς αὐτόν.

— Ποῦ εἶνε ὁ Γεράρδος; εἶπεν.

— Ζῆ, κυρία.

— Μοῦ τὸν ἐσώσατε!...

— Ὁ Θεός καὶ ὄχι ἐγώ.

— Σᾶς συνέλαβον διὰ νὰ σᾶς ἀναγκάσουν νὰ ὀμιλήσητε, δὲν εἶνε ἀληθές, γεννατέ μου φίλε;

— Καὶ ὀμίλησα, εἶπεν ὁ Ἰασπῖνος, διότι ἄλλως θὰ ἐφρονέυετο ὁ Γεράρδος.

— Πῶς!... ὁ Λουβοῶ ἔμαθε...

— Τὰ πάντα· ἀλλ' εἰς τί θὰ τὸν χρησιμεύσῃ τὸ μυστικὸν τοῦτο ἐν τῷ τάφῳ;

— Καὶ εἶνε ἀκόμη μυστικόν; ἠρώτησεν ὑποκώφως ἡ μαρκησία. Ὁ Γεράρδος οὐδὲν ἔμαθεν;

— Οὐδέν!

— Καὶ ἡ κλειστὴ ἐκείνη ἄμαξα ἥτις ἔφθασε χθές; Ὁ γέρον ἰατρός τοῦ Λαβερνή;

— Ἦτο νεκρὸς ἤδη ὅτε ἔφθασεν. Ἡθέλησα νὰ βεβαιωθῶ καὶ ὁ Σερῶν μοῦ ἔδειξε τὸ πῶμα εἰς τὸ ἀνατομικὸν τοῦ σπουδαστηρίου.

— Καὶ αὐτὸς νεκρὸς!.. Δύο θάνατοι ἐπῆλθον διὰ νὰ μὲ σώσωσιν!

— Ὁ Θεός ἐποίησε τὰ δύο ταῦτα φοβερὰ θαύματα, κυρία· προφανῶς σᾶς σκέπει ἡ θεία Πρόνοια! Οὐδὲν τοῦ λοιποῦ θὰ ἐμποδίσῃ τὸ πεπρωμένον ὑμῶν. Ἐγὼ μόνος τοῦ λοιποῦ φέρω τὸ ὑπέρογκον βᾶρος τοῦ παρελθόντος· ἀλλ' αἱ τόσαι συμφοραὶ μ' ἔκαμαν νὰ γηράσω ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἀπόλεσα τὴν μνήμην προτοῦ ἀπολέσω τὴν ζωὴν.



Ἡ μαρκησία ἔθλιψεν εἰς τὰς χεῖράς της τὴν χεῖρα ἐκείνην τὴν ἀκόμη παγωμένην, ἣν εἶχε ψάσει ἡ τελευταία πνοὴ τοῦ Λουβοᾶ.

Εἶχεν ἐπέλθει ἤδη ἡ ἐσπέρα· ἡ μεμυρωμένη αὔρα τοῦ Ἰουλίου ἔπνεε χλιαρὰ ἀνὰ τῆς Βερσαλλίας. Ὁ βασιλεὺς περιεπάτει ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου μετὰ τὸ πνεῦμα ἐλευθέρου καὶ τὸ ἦθος ἀμέριμον προσηλῶν τὸ βλέμμα ἀνὰ πᾶσαν σχεδὸν στροφὴν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ κτιρίου τοῦ ὑπουργείου ἔνθ' ἀνεπαύετο τὸ μὲν ψυχρανθὲν σῶμα τοῦ Λουβοᾶ.

Πλήθος αὐλικῶν ἰσταμένων καθ' ὁμίλους ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου συνωμίλου ταπεινῆ τῆ φωνῆ περὶ τῶν λεπτομερειῶν τοῦ θανάτου ἐκείνου, τοῦ μεταβάλλοντος διὰ μιᾶς τὴν πολιτικὴν τῆς Αὐλῆς καὶ συμπάσης τῆς Εὐρώπης.

Ἀνεζητεῖτο ἤδη μετὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ ὑπουργοῦ τὸ ὄνομα τοῦ πολιτικοῦ ἀνδρός, εἰς ὃν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἤθελεν ἀναθέσει τὴν κληρονομίαν του.

Ἀφότου ἡ εἰδησις ἐγνώσθη καὶ ἐκυκλοφόρησε, παμπληθεῖς ἐκφράσεις καὶ διαμαρτυρίαι σεβασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως ἀπετείνοντο πρὸς τὴν κυρίαν Μαιντενῶν. Ἡ μαρκησία ἐθρίαμβευεν· ὁ ἀπηνέστατος τῶν ἐχθρῶν της εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Πανταχοῦ ἐγίνετο λόγος περὶ τῆς προσεχοῦς ἐπισήμου διακηρύξεως τοῦ συνοικεσίου της· ποσοδιώριζον ἤδη τὴν ἡμέραν καὶ ἐσχολίαζον τοὺς ὄρους ὑφ' οὓς θὰ ἐγίνετο. Οὐδεὶς ἐσκέπτετο νὰ προβάλλῃ ἀντίρρησην. Ἡ κατὰ τοῦ Λουβοᾶ νίκη της ἐνομιμοποιεῖ πᾶσαν αὐτῆς ἀξίωσιν.

Ἐνῶ ἀπὸ τοῦ παραθύρου της παρετήρει τὸν βασιλέα περιπατοῦντα ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου ἐν τῷ μέσῳ τῶν αὐλικῶν, δύο ἄνδρες παρουσιάζοντο πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ θαλάμου της καὶ διεφιλονεικῶν μετὰ πολλῶν ἐπιδείξεων ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ τὴν τιμὴν τοῦ τίς νὰ διέλθῃ πρῶτος· ἦσαν ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων καὶ ὁ πάτερ - Λασαίτζ.

Ὁ κ. Ἀρλαὶ ἐπέτυχεν τὴν προτίμησιν. Ἀφικνεῖτο κατὰ ἓν λεπτόν πρότερον τοῦ ἰησοῦτου.

Ὁ ἱεράρχης ἐπλησίασεν εἰς τὴν μαρκησίαν καὶ ἀφοῦ ἔκλινε τὸ γόνυ ἔμπροσθέν της,

— Ἐπιτρέψατε, κυρία, εἶπεν, ὅπως πρῶτος ἐγὼ διὰ τοῦ στόματος καὶ διὰ τῆς καρδίας χαιρετίσω τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα, βασιλίσσαν τῆς Γαλλίας. Ἐλπίζω δὲ νὰ λάβω τὴν τιμὴν μετ' ὀλίγον νὰ ψάλλω πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων τὸ *Δόξα ἐν Ἱψίστοις Θεῶ, δι' οὗ ἡ Ἐκκλησία χαιρετίζει τὰς νέας βασιλίσσας.*

Καὶ ἀπεσύρθη ἔμπροσθεν, ἀφοῦ ἀπήγγειλε τοὺς λόγους τούτους· οὐχ ἦττον ἐπειδὴ ἡ μαρκησία δὲν ἀπήντησεν, ἐσταμάτησε διὰ νὰ προσθήσῃ :

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θὰ εὐδοκῆσῃ νὰ ἐνθυμηθῆ τὸν μᾶλλον ἀφωσιωμένον τῶν θεραπόντων Αὐτῆς ;

Ἡ κυρία Μαιντενῶν ἠγέρθη καὶ ἄφησε

τὸν ἱεράρχην ν' ἀναχωρήσῃ, νομίζουσα ὅτι ἐπαρκῶς ἀντήμειβεν αὐτὸν δι' ἐνὸς χαριέντος μειδιάματος.

Ὁ κύριος Ἀρλαὶ ἀπεσύρθη ἀθουρῶως πεπεισμένος ὅτι ἔπραξεν ὅ,τι οὐδεὶς τῶν αὐλικῶν εἶχε τολμήσει ἀκόμη νὰ σκεφθῆ, καὶ ὅτι τὸ φιλοφρόνημά του ἤξιζε ν' ἀμειφθῆ δι' ἐνὸς πύλου καρδινάλιου.

Πλὴν μὲν αὐτὸς ἐξῆλθε καὶ εἰσῆλθεν εὐθὺς ὁ πάτερ - Λασαίτζ. Ἐφερε μετ' αὐτοῦ θήκην ἀρκετὰ ὀγκώδη, εἰς ἣν ἡ μαρκησία κατ' ἀρχὰς δὲν ἐπέστησε τὴν προσοχὴν της, συνειθισμένη νὰ τὸν βλέπῃ κρατοῦντα πάντοτε βιβλίον λειτουργικῶν σχήματος τετάρτου, ἀρκετοῦ ὄγκου.

— Κυρία, εἶπεν ὁ Ἰησοῦτης, ἰδοὺ ὅτι ἀνήλθετε τέλος διὰ τῆς ἀξίας Ὑμῶν καὶ τῆς θεῆς συνάρσει εἰς τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας. Αἱ ἔνθερμοι εὐχαὶ καὶ αἱ ὑπὲρ Ὑμῶν δεήσεις τοῦ ἡμετέρου ἱεροῦ σώματος οὐδέποτε ἔλειψαν. Ὑμεῖς εἰσθε ὁ ἀστὴρ ὁ ὀδηγῶν πᾶσαν τὴν Γαλλίαν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας. Ὁ βασιλεὺς δὲν ἠδυνήθη νὰ μείνῃ ἀναίσθητος εἰς τὰς παρατηρήσεις ἡμῶν, πρὸ ὀλίγου δὲ ὅτε ἡ εἰδησις τοῦ τόσο ἀιφνιδίου ἐκείνου θανάτου κατέπληξε πᾶσαν τὴν Αὐλὴν, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης κηδύνησε νὰ μοῦ εἴπῃ ὅτι ἐθεώρει τὸ γεγονός ἐκεῖνο ὡς θεῖαν προειδοποίησιν. Ἀπήντησα ὅτι τῶ ὄντι ὁ Θεὸς ἐφαίνετο τιμῶν τὰς συκοφαντίας τῶν ἐχθρῶν Ὑμῶν, δι' ὧν σὰς κατεδίωξαν μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὑπουργοῦ ἔπαυσαν ὡσεὶ διὰ μαγείας αἱ ἐπιβλαβεῖς ἐπιρροαὶ αἱ ταραττοῦσαι τὰς περὶ Ὑμῶν προθέσεις τοῦ βασιλέως. Οὐδὲν ἐμπόδιον ὑπάρχει πλέον θὰ βασιλεύσητε !

— Ὁ βασιλεὺς σὰς ὠμίλησε τοιοῦτοτρόπως ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Καὶ μ' ἐξουσιοδότησε νὰ σὰς τὸ ἀνακοινώσω ἀπήντησεν ὁ πάτερ - Λασαίτζ.

— Λοιπὸν ὁ βασιλεὺς εὐδοκῆ ν' ἀνυψώσῃ μέχρις Αὐτοῦ τὴν δούλην του ;

— Ἐπὶ παρουσίᾳ ὅλου τοῦ κόσμου, μάλιστα, Μεγαλειοτάτη !

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Ἰησοῦτης ἐξῆγαγεν ἀπὸ πολυτίμου θήκης, στέμμα βασιλικὸν θαυμαστῆς τέχνης ἐκ χρυσοῦ καὶ μαργαριτῶν φέρον εἰς τὸ μέσον λαμπρὸν ἀδάμαντα. Τὸ ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς μαρκησίας καὶ εἶπεν :

— Ἡ Ἐταιρία τῶν Ἰησοῦτῶν καθικετεύει τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα νὰ εὐαρεστηθῆ νὰ δεχθῆ τὸ δῶρον τοῦτο τῶν μᾶλλον ἀφωσιωμένων ἐκ τῶν ὑπηκῶν Αὐτῆς.

Εἶτα χαιρετίζων ὑποκλινέστατα ἀπεσύρθη.

Ἡ μαρκησία ἀπέμεινε μόνη ἀπέναντι τοῦ πολυτίμου κειμηλίου.

Ἐπεται συνέχεια.

#### Εἰς τὸ πρῶτον

### ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΜΑΘΗΤΟΥ

Ἐκ τῶν τοῦ Καρόλου Δίκενς.

καὶ

### Ὁ ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΑΓΓΛΟΣ

κατὰ τὸ γαλλικόν.

ΕΡΚΜΑΝΝ - ΣΑΤΡΙΑΝ

## ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥΚΟΣ

[Συνέχεια]

Δὲν εἶχεν ὅμως ἐχθρικός κατ' ἐμοῦ διαθέσεις· θὰ ἐπωφελεῖτο τοῦ ὕπνου μου νὰ τὰς ἐκτελέσῃ.

Ἡ σκέψις αὕτη ἤρχισε νὰ μὲ καθησυχάζῃ πως, ὅτε αἰφνης ἡ γραῖα ἠγέρθη, καί, βραδέως, ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην, κρατοῦσα δάδα, ἣν εἶχεν ἀνάψει.

Παρετήρησα τότε ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν ἐξηγριωμένοι.

Προσεπάθησα νὰ ἐγερθῶ, νὰ φωνάξω· ἀλλ' εἰς μάτην! Οὐδεὶς μὴν τοῦ σώματός μου ἐκινήθη, οὐδεμία πνοὴ ἀνήλθεν εἰς τὰ χεῖλη μου !

Ἡ γραῖα, ἐσκυμμένη, μὲ παρετήρει, διὰ τῶν παραπετασμάτων, μετὰ παραδόξου μειδιάματος· τὸ δὲ βλέμμα αὐτῆς παρέλυε τὰς δυνάμεις μου, ὡς τοῦ ὄψεως τὸ βλέμμα παραλύει τὸ πτηνόν.

Ἐκαστον δευτερόλεπτον εἶχε δι' ἐμὲ διάρκειαν αἰωνιότητος.

Τί ἔμελλε νὰ πράξῃ ;

Ἦμην ἔτοιμος κατὰ πάντα.

Αἰφνης ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, ἔτεινε μετὰ προσοχῆς τὸ οὖς, εἶτα, διασχίσασα τὴν αἰθούσα διὰ μεγάλων βημάτων, ἠνέφωξε τὴν θύραν.

Ἀνέλαθον τέλος ὀλίγον θάρος. Ἀφῆκα τὴν κλίνην ὡς ὑπ' ἐλαττηρίου κεντηθεῖς καὶ ἠκολούθησα τὴν γραῖαν, ἥτις διὰ μὲν τῆς δεξιᾶς ὕψου τὴν δάδα, διὰ δὲ τῆς ἀριστερᾶς ἐκράτει ἀνοικτὴν τὴν θύραν.

Ἐμελλον νὰ τὴν συλλάβω ἐκ τῆς κόμης ὅτε, εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης εἶδον . . . ποῖον ; . . .

Τὸν κόμητα τοῦ Νιδέκ !

Τὸν κόμητα τοῦ Νιδέκ, ὃν ἐνόμιζον ἀποθανόντα, κεκαλυμμένον ὑπὸ παμμεγέθους δέρματος λύκου, οὐτινος ἡ μὲν ἀνωσιαγὼν ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ, οἱ δὲ ἐμπρόσθιοι πόδες ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ ἡ οὐρὰ ἐσύρετο χαμαὶ· ἀργυρᾶ πόρπη ἔσφιγγε τὸ δέρμα περὶ τὸν τράχηλόν του.

Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ, ἐκτὸς τοῦ ἀκινήτου καὶ νεκροῦ βλέμματος, ἀνήγγελλον ἄνδρα ἰσχυρόν, τὸν ἐπιτακτικὸν ἄνδρα, τὸν κύριον τέλος !

Αἱ ἰδέαι μου ἐσυγχίσθησαν. Ἡ φυγὴ ἦτο ἀδύνατος. Ἐσχον ὅμως ἐτοιμότητα πνεύματος ἰκανὴν ὅπως κρυφθῶ εἰς τὸ κενὸν παραθύρου τινός.

Ὁ κόμησις εἰσῆλθεν ἀτεινίζων τὴν γραῖαν μὲ αὐστηρὰν καὶ ἠλλοιωμένην τὴν ὄψιν. Συνωμίλησαν διὰ φωνῆς χαμηλῆς, τόσο χαμηλῆς, ὥστε οὐδὲν κατόρθωσα νὰ ἐνοήσω· ἀφοτέρων ὅμως αἱ χειρονομίαι ἦσαν ἐκφραστικώταται . . . ἐδείκνυον τὴν κλίνην !

Ἐπλησίασαν πρὸς τὴν ἐστίαν ἀκροποδητί. Ἐκεῖ, κατὰ μέρος καὶ ἐν τῇ σκιᾷ, ἡ γραῖα ἐξετύλιξε μειδιῶσα μέγα σάκκον.

Μόλις ἰδὼν τὸν σάκκον ἐκείνον, ὁ κόμησις ὤρμησε πρὸς τὴν κλίνην καὶ ἐστήριξε τὰ γόνατα ἐπ' αὐτῆς· τὰ παραπετάσματα ἐκινήθησαν, τὸ σῶμά του



ἐξηφανίσθη μεταξύ τῶν πτυχῶν αὐτῶν. Δὲν ἔβλεπον πλέον ἢ τὴν ἑτέραν τῶν κνημῶν, στηριζομένην ἔτι ἐπὶ τοῦ σκνιδώματος, καὶ τὴν οὐρὰν τοῦ λύκου κινουμένην ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι παρίστατο εἰς ἀπαισίαν σκηνὴν ἀνθρωποκτονίας!

Ἡ γραῖα ἔτρεξε πρὸς τὸν κόμητα, κρατοῦντα τὸν σάκκον ἠενωγμένον.

Τὰ παραπετάσματα ἐκινήθησαν καὶ πάλιν. Μοὶ ἐφάνη ὅτι εἶδον αἵματος αὐλακα πορφυροῦσαν τὸ ἔδαφος καὶ βαίνουσαν βραδέως πρὸς τὴν ἐστίαν... ἦτο ἡ εἰς τὰ ὑποδήματα τοῦ κόμητος προσκεκολλημένη χιών, ἣτις διελύετο εἰς τὸ θάλλπος τῆς ἐστίας.

Ὁ κόμης καὶ ἡ γραῖα ἔθετον τὰς σινδῶνας ἐντὸς τοῦ σάκκου, καὶ τὰς ἐπέζον μεθ' ὅσης βίας ὁ κύων ζῦει τὴν γῆν· εἶτα ὁ κόμης ἔθεσεν ἐπὶ τῶν ὤμων του τὸν ἄμορφον ἐκείνον ὄγκον, καὶ κατηθύνθη πρὸς τὴν θύραν· ἡ δὲ σινδὼν ἐσύρετο χαμαὶ ὀπισθεν αὐτοῦ. Ἡ γραῖα τὸν ἠκολούθει κρατοῦσα πάντοτε τὴν δαδα. Διῆλθον τὸ γεφυρωτόν.

Καίτοι τὰ γόνατά μου ἐκλονίζοντο ὑπὸ τοῦ φόβου, ἠκολούθησα τὰ ἴχνη των, ἐλκόμενος ἐξ αἰφνιδίου ἀκρατήτου περιεργείας.

Διῆλθον καὶ ἐγὼ τρέχον τὸ γεφυρωτόν, καὶ ἔμελλον ἤδη νὰ εἰσέλθω ὑπὸ τὸν θόλον τοῦ πύργου, ὅτε παρετήρησα εὐρὺ καὶ βαθὺ φρέαρ χαίνον πρὸ τῶν ποδῶν μου· ἐλικοειδῆς κλίμαξ καθήρχετο εἰς αὐτό, καὶ εἶδον τὴν δαδα στροβιλιζούσαν, ὡς πυγολαμπίδα, περὶ τὸν λίθινον ἄξονά της... ἡ ἀπόστασις τὴν καθίστα σχεδὸν ἀόρατον.

Κατήλθον τὰς πρώτας βαθμίδας ὀδηγούμενος ὑπὸ τοῦ μεμακρυσμένου ἐκείνου φωτός!

Αἰφνης τὸ φῶς ἐξηφανίσθη· ἡ γραῖα καὶ ὁ κόμης εἶχον φθάσει εἰς τὸ βάθος τοῦ βαράθρου. Ἐξηκολούθησα κατερχόμενος, στηρίζων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἄξονος τῆς κλίμακος καὶ βέβαιος ὅτι θὰ δυνηθῶ νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸν πύργον, ἐν ἡ περιπτώσει δὲν εὕρισκον ἔξοδον.

Αἱ βαθμίδες ἐτελείωσαν. Ἐστρεψά περίξ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ διέκρινα πρὸς ἀριστερὰν σελήνης ἀκτῖνα ὑπὸ χαμηλὴν τινα θύραν. Ἐτρεξα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ εὐρέθην εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ πύργου τοῦ Οὐγού.

Τίς θὰ ἐφαντάζετο ποτὲ ὅτι ἡ ὀπὴ ἐκείνη ὠδήγει εἰς τὸ φρούριον; τίς δὲ τὴν εἶχε δεῖξει εἰς τὴν γραῖαν;

Ἡ παιδίς ἐξετείνεται ἀπέραντος πρὸ ἐμοῦ, ἀπχοστράπτουσα ἐκ τῆς χιόνος.

Ὁ ἄνθρωπος ἦτο ψυχρὸς καὶ γαλήνιος, ἡ παγωμένη ἐκείνη ἀτμοσφαῖρα μ' ἐξύπνησεν ἐντελῶς.

Προσεπάθησα ν' ἀναγνωρίσω τὴν διεύθυνσιν τοῦ κόμητος καὶ τῆς γραῖας. Διέκρινα τὰ μέλαινα καὶ ὑψηλὰ αὐτῶν ἀναστήματα ἀνερχόμενα τὸν λόφον, διακόσια βήματα ἔμπροσθέν μου. Τοὺς ἔφθασα, ἐνῶ καθήρχοντο τὴν λόχμην τοῦ δάσους.

Ὁ κόμης ἐπροχώρει βραδέως· ἡ σινδὼν ἐξηκολούθει σαρώουσα τὸ ἔδαφος, τὰ δὲ κινήματα αὐτοῦ τε καὶ τῆς γραῖας εἶχον τι τὸ αὐτόματον.

Ἦθελον νὰ ὀπισθοδρομήσω, ἀλλ' ἀκατανίκητος τις δύναμις μὲ ὤθει ν' ἀκολουθῶ τὸ ἀπαίσιον ζεύγος.

Τέλος, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ δάσος, ὑπὸ τὰς γιγαντιαίας καὶ ξηρὰς φηγούς. Ὁ κόμης καὶ ἡ γραῖα εὗρον σχίσμα τι ἐξεργασμένον ἐν τῇ πέτρᾳ· ἀνήλθον ἀνευ δισταγμοῦ, μετ' ἀπιστεύτου ἀσφαλείας, ἐγὼ δὲ ἠναγκάσθην νὰ κρατῶμαι ἀπὸ τῶν θάμνων ἵνα τοὺς ἀκολουθήσω.

Φθάσας εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου, εἶδον ὅτι τρία μὲν βήματα μ' ἐχώριζον ἀπ' αὐτῶν· εἰς δὲ τὸ ἀντίθετον μέρος ἔχαινε ἀχανῆς κρημνός...

Ὁ κόμης εἶχεν ἀποθέσει τὸ φορτίον του χαμαί· τὸ ἐλίκνισαν κατόπιν ἐπὶ τινα λεπτὰ ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ἀβύσσου καὶ ἡ ἀπαισία σινδὼν ἐρρίφθη εἰς τὸ ἀχανές.

Οἱ δολοφόνοι ἔκυψαν.

Ἡ μακρὰ καὶ λευκὴ ἐκείνη σινδὼν διερχεται ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου... τὴν βλέπω εἰσέτι κατερχομένην βραδέως.. ὡς ὁ κύκνος ὁ ἐν τῷ ὕψει τοῦ ἀέρος πληγῶν... τὴν πτέρυγα τεταμένην... τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην... Ἰλιγγιῶ ἐν τῇ ἀγωνίᾳ...

Ἐξηφανίσθη ἐν τῇ ἀβύσσῳ...

Ὁ κόμης καὶ ἡ γραῖα εἶχον ἐξαφανισθῆ καὶ αὐτοί...

Ποῦ ἦσαν; πῶς ἔφυγον;

## I

Ἐπλανώμην περὶ τὸ Νιδέα, χωρὶς νὰ δύναμαι ν' ἀνεύρω τὴν θύραν, δι' ἧς ἐξῆλθον.

Τὸ ψῦχος ἐγίνετο δριμύτερον καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν ἡ ἡμέρα. Ἐτρεμον, καὶ κατηρώμην τὸν Σπέρβερ, ὅστις μὲ ἀπέσπασεν ἐκ τῆς Τυβίγγης ἵνα μὲ ἀναμίξῃ εἰς τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα γεγονότα.

Τέλος, κεκμηκός, παγωμένος, εὗρον τὴν κιγκλίδα καὶ ἔσुरα ἰσχυρῶς τὸ σχοινίον τοῦ κώδωνος.

Ἦτο σχεδὸν ἡ τετάρτη τῆς πρωίας. Μετὰ τινα καιρὸν ἡ παραδόξος μορφή τοῦ Κνασβούρστ ἐφάνη εἰς τὴν θυρίδα καὶ δι' ὀργίλου φωνῆς, ἠρώτησεν:

— Ποῖος εἶνε;

— Ἐγὼ, ὁ ἰατρός Φρίτζ!

— Μὲ συγχωρεῖτε... ἔρχομαι!

Εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸ δωμάτιόν του ἵνα λάβῃ φανάριον, διῆλθε τὴν ἐξωτερικὴν αὐλήν, καὶ, προσβλέπων με διὰ τῆς κιγκλίδος,

— Συγγνώμην... ἰατρέ... συγγνώμην... σὰς ἐνόμιζον κοιμώμενον ἐπάνω εἰς τὸν πύργον τοῦ Οὐγού. Ἀλλὰ πῶς! εἴσθε πράγματι ὑμεῖς;... Διὰ τοῦτο λοιπὸν ὁ Σπέρβερ μ' ἠρώτησε τὸ μεσονύκτιον, ἐὰν ἐξῆλθε κανεῖς. Τῷ ἀπήντησα ἀρνητικῶς... καὶ τῷ ὄντι, δὲν σὰς εἶχον ἰδεῖ.

— Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ! ἀνοίξατέ μοι, κύριε Κνασβούρστ! θὰ μοὶ ἐξηγήσετε τὰ πάντα κατόπιν.

— Ὀλίγην ὑπομονήν, ἰατρέ μου.

Καὶ ἐξαγαγὼν τὸν μοχλὸν ἠνέφεξε τὴν κιγκλίδα.

— Κρύνετε πολὺ, ἰατρέ μου;... ἀλλὰ δὲν δύνασθε νὰ εἰσέλθετε εἰς τὸ φρούριον, ὁ Σπέρβερ ἔκλεισε τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ θύραν, παρὰ τὸ σύνθετος· δὲν γνωρίζω δὲ τὸ διατί. Ἐλάτε νὰ θερμανθῆτε εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Δὲν θὰ εὑρετε πολυτελὲς δωμάτιον, σὰς προειδοποιῶ, ἀλλὰ ὅταν κρῶνῃ κανεῖς, δὲν προσέχει εἰς αὐτά.

Τὸν ἠκολούθησα, χωρὶς ν' ἀποκριθῶ εἰς τὴν πολυλογίαν του.

Πενιχρὰ τις κλίνη, δύο βιβλιοθήκαι πλήρεις κυλίνδρων περγαμηνῶν καὶ παλαιῶν βιβλίων, τράπεζά τις, ἐφ' ἧς ἠπλοῦτο μέγιστος τόμος μὲ κεχρωματισμέναις ἐπικεφαλίδαις δεδεμέναις διὰ δερμάτος καὶ μὲ ἀργυρὰς γωνίας, καὶ δύο ἔδραι, ἀπετέλουν τὸν διάκοσμον τοῦ δωματίου τοῦ Κνασβούρστ. Παραλείπω ν' ἀναφέρω πέντε ἢ ἕξι διεσπαρμέναις καπνοσύριγγας καὶ θερμάστραν ἐκ χυτοῦ σιδήρου, ἐν ἡ ἔκαιε ζωογόνον πῦρ.

— Ἐξήλθατε λοιπὸν χθὲς τὸ ἐσπέρας, ἰατρέ; εἶπεν ὁ Κνασβούρστ, ἀφοῦ ἐκαθήσαμεν, αὐτὸς μὲν πρὸ τοῦ βιβλίου του, ἐγὼ δὲ μὲ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς θερμάστρας;

— Ναί, ἐνωρίς, ἀπεκρίθην, ὑλοτόμος τις τοῦ Μέλανος Δάσους εἶχεν ἀνάγκην τῆς βοηθείας μου, πληγῶντες εἰς τὸν πόδα διὰ τῆς ἀξίνης.

Ἡ ἐξήγησις αὕτη ἱκανοποίησε τὸν Κνασβούρστ, ὅστις, ἀνάψας τὴν μέλαιναν καὶ παλαιὰν καπνοσύριγγά του, μὲ ἠρώτησεν:

— Δὲν καπνίζετε, ἰατρέ;

— Καπνίζω.

— Λάβετε λοιπὸν καπνοσύριγγα, καὶ καπνόν. Ὅταν ἐκτυπήσατε τὴν θύραν, ἡμῖν βυθισμένοι εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν χρονικῶν τοῦ Χερτζόγ, προσέθηκε δεικνύων μοι διὰ τῆς ὀστεώδους κιτρίνης χειρὸς του τὸν ἐνώπιον αὐτοῦ ἀνοιχτὸν τόμον.

Ἐροίφα ταχὺ βλέμμα ἐπὶ τοῦ βιβλίου.

— Κύριε Κνασβούρστ, εἶπον ἐκπληκτος, γνωρίζετε λοιπὸν τὴν Λατινικὴν;

— Ἐμαθον μόνος μου τὴν Λατινικὴν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν, ἀπεκρίθη μετ' αὐταρσεκείας τινός, βοηθούμενος ὑπὸ παλαιῶν τινων γραμματικῶν, ἄς εὗρον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ φρουρίου. Ἡμέραν τινα ὁ κόμης, ἀκούσας με ν' ἀναφέρω Λατινικὴν περικοπήν, μὲ ἠρώτησεν ἐκπληκτος:

— Τίς σ' ἐδίδαξε τὰ Λατινικά;

— Τὰ ἔμαθον μόνος, κύριε κόμη...

Μοὶ ἀπέτεινε ἐρωτήσεις τινάς, εἰς ἄς ἀπεκρίθην ἀρκετὰ καλῶς.

— Μὰ τὸν Διόνυσον! ἀνέκραξεν, ὁ Κνασβούρστ γνωρίζει περισσώτερα μου ἄς τὸν κάμω ἀρχαιοφύλακα τῆς οἰκογενείας μου.

Καὶ μοὶ παρέδωκε τὴν κλειδα τῶν ἀρχαίων. Ἐκ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης πρὸ τριάκοντα πέντε ἡδὴ ἐτῶν, τὰ πάντα ἀνέγνωσα, τὰ πάντα ἠρεύνησα. Ἐνίοτε ὁ κό-



μης, βλέπων με ἐπὶ τῆς κλίμακος τῆς βιβλιοθήκης, ἴσταται λεπτά τινα καὶ μ' ἐρωτᾷ·

— Τί κάμνεις ἐκεῖ ἐπάνω, Κνασβούρστ;

— Ἀναχνιώσκα τὰ χρονικά τῆς οἰκογενείας, κύριε κόμη.

— Χά! χά! Καὶ σὲ διασκεδάζουν;

— Πολύ, ἐξοχώτατε.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον ἄνευ σοῦ, τίς θά ἐγνώριζε τὴν δόξαν τοῦ Νιδέκ;

Καὶ ἀπεσύρετο μειδιῶν, ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα, πράττω ὅ,τι θέλω.

— Λοιπόν, κύριε Κνασβούρστ, εἶνε καλὸς κύριος ὁ κόμης;

— "Ω! κύριε Φρίτζ, τί καρδιά! τί εὐλικρίνει! ἀνέκραξεν ὁ κυρὸς ἐνῶν τὰς χεῖρας, ἐν μόνον ἐλάττωμα ἔχει!

— Ποῖον;

— Δὲν εἶνε πολὺ φιλόδοξος.

— Πῶς;

— Ναί, ἡδύνατο ἐὰν ἤθελε τὰ πάντα νὰ κατορθώσῃ. Εἰς Νιδέκ! ἐκ τῶν ἐνδοξοτέρων τῆς Γερμανίας οἰκῶν... φαντασθῆτε! Καὶ ὅμως, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, ἀπεμακρύνθη τῆς πολιτικῆς ἐκτὸς δὲ τοῦ Γαλλικοῦ πολέμου, εἰς ὃν ἔλαβε μέρος ἐπὶ κεφαλῆς συντάγματος συντηρουμένου δι' ἐξόδων του, ἔζησε πάντοτε μακρὰν τοῦ θορύβου, ἰδιοτεῶν, ἀγνωστος σχεδόν, καὶ μόνον εἰς τὸ κυνήγιον ἐνασχολούμενος.

Αἱ λεπτομέρειαι αὐταὶ μ' ἐνδιέφερον λίαν.

Ἡ συνδιάλεξις ἐτρέπετο φυσικῶς, εἰς ἣν ἤθελον ὁδὸν ἀπεφάσισα νὰ ἐπωφεληθῶ τῆς συμπύσεως.

— Ὁ κόμης λοιπόν δὲν εἶχε ποτὲ μεγάλη πάθη, κύριε Κνασβούρστ;

— Οὐδέν, ἱατρί μου, καὶ τοῦτο εἶνε λαμπρόν, διότι τὰ μεγάλα πάθη ἀποτελοῦσι τὴν δόξαν τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν. Ὅταν ἀνὴρ ἄνευ φιλοδοξίας γεννᾶται εἰς μεγάλην οἰκογένειαν, εἶνε δυστύχημα, διότι ἀφίνει νὰ ἐκπέσῃ τὸ ὄνομα. Ὅ,τι θά ἦτο εὐτυχία δι' οἰκογένειαν ἐμπόρων, εἶνε καταστροφὴ δι' ἐνδοξον οἶκον.

"Ἡμῖν ἔκπληκτος" αἱ ὑπόνοιαί μου περὶ τοῦ παρελθόντος βίου τοῦ κόμητος διελύοντο.

— Καὶ ὅμως, κύριε Κνασβούρστ, ὁ κόμης ἔπαθεν...

— Τί;

— Ἀπώλεσε τὴν σύζυγον...

— Ναί, ἔχετε δίκαιον... τὴν σύζυγόν του... ἐπίγειον ἄγγελον... τὴν εἶχε νυμφευθῆ ἐξ ἔρωτος. Ἀνῆκεν εἰς οἶκον εὐπατριδῶν τῆς Ἀλσατίας, τὸν οἶκον τοῦ Σζάν, καταστραφέντα ὑπὸ τῆς ἐπαναστάσεως. Ἡ κόμησσα ἀπετέλει τὴν εὐτυχίαν αὐτοῦ. Ἀπέθανε μετὰ πέντε ἔτη, ἐκ μαρασμοῦ. Ὀλίγου δεῖν ἀπέθνησκε καὶ ὁ κόμης ἐκ τῆς λύπης. Ἐκλείσθη ἐπὶ δύο ἔτη, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ ἴδῃ ἀνθρώπον παρημέλησεν ἵππους, κύνες, τὰ πάντα... δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπανδρευθῆ ἐκ νέου... ὅλην τὴν ἀγάπην του ἔστρεψεν εἰς τὴν θυγατέρα του.

— Ὅστε ὁ γάμος ἐκεῖνος ὑπῆρξε πάντοτε εὐτυχῆς;

— Εὐτυχέστατος! ἦτο εὐλογία τοῦ Θεοῦ!

Ἐσιώπησα· ὁ κόμης δὲν εἶχε διαπράξει, δὲν ἡδύνατο νὰ εἶχε διαπράξῃ ἔγκλημα. Ἀλλὰ τότε, διατὶ ἡ νυκτερινὴ ἐκείνη σκηνή, αἱ σχέσεις ἐκεῖναι μετὰ τῆς Πανώλους;

"Ἐχانون τὸν νοῦν.

Ὁ Κνασβούρστ ἐγέμισεν ἐκ νέου τὴν καρποσύριγγα.

Τὸ λυκόφως τῆς αὐγῆς εἰσέδυσεν εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ φῶς τοῦ λύχνου ὠχρίασεν. Ἡκούετο ἀμυδρὸς τις θόρυβος εἰς τὸ φρούριον.

Ἀφῆνης ἤκουσα κρότον βημάτων ἔξω· εἶδον σκιὰν διερχομένην πρὸ τοῦ παραθύρου, ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ ὁ Γεδεὼν ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ.

## ΙΑ'

Ἡ ὠχρότης τοῦ Σπέρβερ καὶ τὸ πῦρ τῶν βλεμμάτων του ἀνήγγελλον νέα συμβάντα· ἦτο ὅμως ἡσυχος καὶ δὲν ἐφάνη ἔκπληκτός μου.

— Ἦλθα διὰ σέ, Φρίτζ, μοι εἶπε διὰ συγκεκομμένης φωνῆς.

Ἡγέσθην χωρὶς ν' ἀπαντήσω καὶ τὸν ἠκολούθησα.

Μόλις ἐξήλθομεν, μ' ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ μὲ ὠδήγησε πρὸς τὸ φρούριον.

— Ἡ κόμησσα Ὀδηλία θέλει νὰ σοῦ ὀμιλήσῃ, εἶπε κύπτων πρὸς τὸ οὖς μου.

— Ἡ κόμησσα... μήπως εἶνε ἀσθενής;

— Ὁχι. Ἀλλὰ συμβαίνουν παράδοξα πράγματα. Φαντάσου, σχεδὸν τὴν μίαν μετὰ τὰ μεσάνυκτα, ἀφοῦ εἶδα τὸν κόμητα νὰ πνέῃ τὰ λοίσθια, ἐπήγα νὰ ἐξυπνήσω τὴν δεσποινίδα. Ἀλλὰ τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν ἤμουν ἔτοιμος νὰ κτυπήσω τὸ κουδούνι τοῦ δωματίου τῆς, ἔχασα τὸ θάρρος μου... ἔμεινα δύο λεπτὰ καὶ ἐσυλλογιζόμουν... ἔπειτα ἀποφάσισα νὰ λάβω ἐπάνω μου ὅλη τὴν εὐθύνη... καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κόμητος... Ἀλλὰ φαντάσου τὴν ἔκπληξίν μου! Ὁ κόμης δὲν ἦτο εἰς τὸ κρεβάτι! Τρέχω εἰς τὸν διάδρομον ὡσὰν τρελλός... Κανείς... Πηγαίνω εἰς τὴν μεγάλη αἴθουσα... Κανείς! Τότε ἔχασα διόλου τὸ λογικόν μου... τρέχω εἰς τὴν θύρα τοῦ δωματίου τῆς κομήσσης... τραβῶ τὸ κουδούνι... Ἡ κυρία παρουσιάζεται καὶ φωνάζει:

— Ὁ πατήρ μου ἀπέθανε!

— Ὁχι! τῆς λέγω.

— Ἐχάθη;

— Ναί, δεσποινίς, τῆς λέγω, βγῆκα ὀλίγο... καὶ ἐγύρισα ὀπίσω εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀλλὰ δὲν τὸν ἤρα.

— Καὶ ὁ ἱατρὸς ποῦ εἶνε;

— Εἰς τὸν πύργον τοῦ Οὐγοῦ.

Ρίπτει ἐπάνω τῆς ἓνα φόρεμα, πέρνει τὸ φῶς... καὶ βγαίνει... Ἐγὼ ἔμεινα εἰς τὸ δωμάτιον. Ἐπειτα ἀπὸ ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας ἐπιστρέφει μὲ τὰ ποδάρια γεμάτα χιόνι... χλωμῆ... Ἀφίνει τὸ

φῶς ἐπάνω εἰς τὴν θερμάστρα, καὶ μοῦ λέγει·

— Σεῖς ἐβάλατε τὸν ἱατρὸν εἰς τὸν πύργον;

— Ναί, κυρία.

— Τὸν δυστυχῆ! δὲν γνωρίζετε τί κακὸν ἐκάματε!

"Ἦθελα ν' ἀπαντήσω, ἀλλὰ μοῦ λέγει πάλι·

— Φθάνει, κλείσε ὅλους ταῖς θύρας καὶ πήγαινε νὰ κοιμηθῆς· θά ἀγρυπνήσω ἐγὼ... Αὐριον θά φωνάξῃς τοῦ ἱατροῦ, ἀπὸ τὸ δωμάτιον τοῦ Κνασβούρστ, καὶ θά τὸν φέρῃς ἐδῶ... Σιωπῆ ὅμως... δὲν εἶδες καὶ δὲν ἤξευρες τίποτε!

— Δὲν σοὶ εἶπε τίποτε ἄλλο; τὸν ἠρώτησα.

Ὁ Σπέρβερ ἔκλινε σοβαρῶς τὴν κεφαλὴν.

— Καὶ ὁ κόμης;

— Ἐπέστρεψεν... εἶνε καλλίτερα!

Ἐίχομεν φθάσει εἰς τὸν προθάλαμον· ὁ Γεδεὼν ἔκρουσε τὴν θύραν σιγά-σιγά, εἶτα ἠνέφωξεν ἀναγγέλλων·

— Ὁ δόκτορ Φρίτζ.

Ἐπροχώρησα· εὐρισκόμενην πρὸ τῆς κομήσσης Ὀδηλίας, ὁ δὲ Σπέρβερ εἶχεν ἀποσυρθῆ κλειῶν τὴν θύραν.

Ἡ κόμησσα ἦτο ἡσυχος καὶ ἀγέρωχος.

— Ἱατρί, μοι εἶπε δεικνύουσα μοι ἔδραν, καθήσατε· ἔχω νὰ σᾶς ὀμιλήσω περὶ σπουδαίων.

Ἰπήκουσα σιωπηλῶς.

Ἡ τύχη, ἐξηκολούθησε προσβλέπουσα με ἀσκαρδαμυκτὶ διὰ τῶν γαλανῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν, ἡ τύχη, ἡ ἡθεῖα Πρόνοια σᾶς κατέστησε μάρτυρα μυστηρίου, ἐξ οὗ ἐξερτάται ἡ τιμὴ τῆς οἰκογενείας μας.

Ἐγνώριζε τὰ πάντα.

"Ἐμεινα ἔκπληκτος.

— Δεσποινίς, ὑπέτονθόρισα, πεισθῆτε ὅτι ἡ τύχη μόνον...

— Περιττόν, εἶπε, γνωρίζω τὰ πάντα. Εἶναι φρικτόν!

Ἐἶτα μετὰ σπαραξικαρδίου τόνου φωνῆς·

— Ὁ πατήρ μου δὲν εἶνε ἔνοχος! ἀνέκραξεν.

"Ἐφριξα.

— Τὸ γνωρίζω, δεσποινίς, τὸ γνωρίζω· ὁ βίος τοῦ κυρίου κόμητος μοὶ εἶνε γνωστός, εἶνε βίος ἐκ τῶν μᾶλλον ἐναρέτων, ἐκ τῶν μᾶλλον εὐγενῶν.

— "Ω! σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ἀναλυθεῖσα εἰς δάκρυα καὶ καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν τῆς, σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τοὺς λόγους τούτους· θά ἀπέθνησκον ἐὰν ἐγνώριζον ὅτι ὑποφίαι τις...

— Ἀχ! δεσποινίς, τίς δύναται νὰ πιστεῦσῃ εἰς τὰς κενὰς ὀπταπάτας τοῦ ὑπνωτισμοῦ.

— Εἶνε ἀληθές, κύριε, καὶ τὸ ἐσκεπτόμην... ἀλλὰ τὰ φαινόμενα... ἐφοβούμην... συγγνώμην! Ἐπρεπε νὰ ἐνθυμηθῶ ὅτι ὁ δόκτορ Φρίτζ εἶνε εὐγενής...

— Παρακαλῶ, κυρία κόμησσα...

— Ὁχι· ἀφήσατε νὰ κλαίω· τὰ δάκρυα ταῦτα θά μὲ ἀνακουφίσωσιν· ὑπέ-

φερα πολὺ πρὸ δέκα ἐτῶν!... πολὺ!... Τὸ μυστικὸν τοῦτο, κεκρυμμένον τόσον καιρὸν εἰς τὴν ψυχὴν μου... μ' ἐφόβησε θὰ ἀπέθνησκον ἐξ αὐτοῦ, ὡς ἡ μήτηρ μου· ὁ Θεὸς μ' εὐσπλαγχνίσθη ἀποκαλύπτων εἰς ὑμᾶς τὸ ἦμισυ. Ἀφῆσατέ με νὰ σᾶς εἶπω τὰ πάντα, ἰατρέ... Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ· οἱ λυγμοὶ τὴν ἔπνιγον.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς, καὶ στηριζομένη ἐπὶ τῶν ἐρεισμάτων τῆς ἑδρας τῆς, τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲ ἔχουσα προσηλωμένους ἐπὶ εἰκόνας κρεμασμένης εἰς τὸν τοῖχον, ἐξηκολούθησεν.

«Ἡ μήτηρ μου! ἦτο γυνὴ ὑψηλή, ὠχρὰ καὶ σιωπηλή... ἦτο νέα ἀκόμη καθ' ἣν ἐποχὴν σᾶς ὀμιλῶ... μόλις τριάκοντα ἐτῶν... καὶ ὅμως ἐφαίνετο πενήκοντα... Ἐπεριπάτει ὄρας ὀλοκλήρους εἰς τὴν αἰθουσαν ταύτην, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα κεκλιμένην, ἐγὼ δὲ, νήπιον ἔτι, ἔτρεχον εὐτυχῆς περὶ αὐτήν. Εὐτυχῆς, καί, διότι δὲν ἐγνώριζον, ὅτι ἡ μήτηρ μου ἦτο τεθλιμμένη... ἠγνόνουν τὸ παρελθόν...»

Διεκόπη ἐπὶ τινα λεπτὰ, εἶτα ἐπανελάθειν.

«Ἐνίοτε, διακόπτουσα τὸν περιπάτον τῆς, ἔκυπτε πρὸς με, μ' ἐφίλει εἰς τὸ μέτωπον μετ' ἀορίστου μειδιάματος, εἶτα ἐξηκολούθει βαδίζουσα. Μοὶ φαίνεται ὅτι τὴν βλέπω ἀκόμη. Ἴδου αὐτή, εἶπε δεικνύουσα μοὶ τὴν εἰκόνα, αὐτή, οἶαν τὴν εἶχε καταστήσει, οὐχὶ ἡ ἀσθένεια, ὡς νομίζει ὁ πατήρ μου, ἀλλὰ τὸ φοβερὸν καὶ ἀπαίσιον ἐκεῖνο μυστήριον!

Ἐφριξα θεωρῶν τὴν εἰκόνα ἐκείνην.

Φαντάσθητε κεφαλὴν ὠχρὰν, ὀστεώδη, ἀποπνεύουσαν τὸ ρίγος τοῦ θανάτου, καὶ δύο ὀφθαλμοὺς μέλανας, σπινθηροβολούστας, οὔτινες μ' ἐθεώρουν.

— Πόσον θὰ υπέφερον ἡ νέα αὐτῆ! ἐσκέφθην καὶ ἡ καρδιά μου συνετριβή ἐξ οἴκτου.

«Ἄγνοῦ πῶς ἡ μήτηρ μου ἀνεκάλυψε τὸ ἀπαίσιον τοῦτο μυστήριον, ἐξηκολούθησεν ἡ Ὀδηλία, ἐγνώριζε τὴν μυστηριώδη ἐπιρροὴν τῆς Πανώλους... τὰς νυκτερινὰς συνεντεύξεις εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Οὐγίου... τὰ πάντα! Δὲν ἀμφέβαλλε περὶ τοῦ πατρός μου... ὄχι... ἀλλ' ἐτήκετο... ἀπέθνησκε σιγὰ, σιγὰ... ὡς ἀποθνήσκω ἐγώ...»

Ἐκράτησα τὸ μέτωπόν μου διὰ τῶν χειρῶν... ἔκλαιον!

«Νύκτα τινὰ, ἐξηκολούθησε, ἤμην τότε δέκα ἐτῶν, ἐκοιμώμην... ἦτο χειμῶν... Αἴφνης, νευρώδης καὶ ψυχρὰ χεὶρ ἔλαβε τὸν σφυγμὸν μου... Ἐκύτταξα... πλησίον μου εὐρίσκετο γυνὴ κρατοῦσα λαμπτήρα. Ἡ ἐσθὴς αὐτῆς ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ τῆς χιόνης· σπασμωδικὸς τρόμος ἐτάραττε πάντα αὐτῆς τὰ μέλη, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔλαμπον ἀπαίσίως διὰ μέσου τῶν λευκῶν μαλλίων τῶν διεσπαρμένων ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς· ἦτο ἡ μήτηρ μου.

— Ὀδηλία μου, μοὶ εἶπε, θυγάτηρ μου, ἐγέρθητι καὶ ἐνδύθητι· ἀνάγκη τὰ πάντα νὰ μάθῃς.

«Ἐνεδύθην, τρέμουσα ἐκ τοῦ φόβου. Τότε, σύρασα με πρὸς τὸν πύργον τοῦ Οὐγίου, μοὶ ἔδειξε τὸ ἀνοικτὸν φρέαρ.

— Ἐντὸς ὀλίγου, εἶπεν, ὁ πατήρ σου θὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ πύργου. Μὴ φοβοῦ· δὲν δύναται νὰ σὲ ἴδῃ.

«Καί, πράγματι, ὁ πατήρ μου, φέρων τὸ ἀπαίσιον φορτίον του, ἐξῆλθε μετὰ τῆς γραίας. Ἡ μήτηρ μου, φέρουσα με εἰς τὰς ἀγκάλας, τοὺς ἠκολούθησεν. Μοὶ ἔδειξε καὶ τὴν σκηνὴν τοῦ Ἄλτεμπεργ.

— Βλέπε, κόρη μου, βλέπε, διότι ἐγὼ θὰ ἀποθάνω ταχέως. Τὸ μυστικὸν τοῦτο θὰ τὸ φυλάξῃς. Θὰ ἀγρυπνήσῃς πλησίον τοῦ πατρός σου σὺ μόνη... μόνη... ἐννοεῖς; Πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς τῆς οἰκογενείας μας.

Ἐπεστρέψαμεν. Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἡ μήτηρ μου ἀπέθανεν ἀφίνουσα εἰς ἐμὲ νὰ ἐξακολουθήσω τὸ ἔργον τῆς, νὰ μιμηθῶ τὸ παράδειγμά τῆς. Τὸ ἠκολούθησα δὲ εὐλαβῶς. Ἀντὶ πόσων θυσιῶν, τὸ εἶδατε ὑμεῖς αὐτός! Ἦναγκάσθη νὰ παρακούσω τὸν πατέρα, νὰ τῷ ξεσχίσω τὴν καρδίαν! Νὰ υπανδρευθῶ... σημαίνει νὰ εἰσαῶξ ξένον μεταξὺ ἡμῶν... νὰ προδώσω τὸ μυστικὸν τῆς γενεᾶς μας. Καὶ ἀντέστην! Πάντες ἐναυθὰ ἀγνοοῦσι τὸν ὑπνωτισμὸν τοῦ κόμητος, καὶ ἂν ἡ χθεσινὴ μου ἀδιαθεσία δὲν μ' ἐμπόδιζε ν' ἀγρυπνήσω ἡ ἰδία πλησίον τοῦ πατρός μου, θὰ ἤμην ἀκόμη ἡ μόνη κάτοχος τοῦ μυστικοῦ... Ἄλλως ὅμως ἔδοξε τῷ Θεῷ... ἡ τιμὴ τῆς οἰκογενείας μας εὐρίσκειται ἤδη εἰς τὰς χεῖρας ὑμῶν. Θὰ εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ζητήσω ἐπίσημον ὑπόσχεσιν, ὅτι οὐδέποτε θ' ἀποκαλύψετε ὅ,τι εἶδατε ἀπόψε...

— Δεσποινίς, ἀνέκραξα ἐγειρόμενός, εἶμαι ἔτοιμος...

— Ὄχι, κύριε, προσέθηκεν ἀξιοπρεπῶς, δὲν θὰ σᾶς κάμω τὴν προσβολὴν αὐτήν. Οἱ ὄρκοι δὲν δεσμεύουσι τὰς κακοήθεις ψυχάς, ἡ δὲ τιμιότης ἀρκεῖ διὰ τὰς χρηστάς. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ τηρήσητε τὸ μυστικὸν τοῦτο... Ἐὰν τὸ τηρήσητε, διότι εἶνε καθῆκον δι' ὑμᾶς... ἀλλὰ περιμένω τι περισσότερο ἀπὸ ὑμᾶς, κύριε, πολὺ περισσότερο, καὶ ἰδοὺ διατὶ ἐνόμισα καθῆκόν μου νὰ σᾶς διηγηθῶ τὰ πάντα.

Ἐγέρθη ἡρέμα.

— Δόκτωρ Φρίτζ, προσέθηκε μετὰ φωνῆς, ἥτις μ' ἔκαμε νὰ ἀνασκιρτήσω, αἱ δυνάμεις δὲν ἀνταποκρίνονται μετὰ τὸ θάρρος μου· κλίνω ὑπὸ τὸ βάρος. Ἐχω ἀνάγκη βοήθου, συμβούλου, φίλου... θέλετε νὰ ἦσθε τοιοῦτος δι' ἐμέ;

Ἐγέρθη καὶ ἐγὼ εἰς ἄκρον συγκεκινημένος.

— Δεσποινίς, τῆ εἶπον, δέχομαι μετ' εὐγνωμοσύνης τὴν προσφορὰν ἣν μοὶ κάμνετε, καὶ ὑπερφηανεύομαι δι' αὐτήν· ἐπιτρέψατέ μοι ὅμως νὰ θέσω ὄρον τινά...

— Ὁμιλήσατε, κύριε.

— Τὸν τίτλον τοῦτον τοῦ φίλου τὸν δέχομαι μὲ ὄλας τὰς ὑποχρεώσεις, ἄς μοὶ ἐπιβάλλει... ἀλλά...

— Τί θέλετε νὰ εἶπητε;

— Ἡ οἰκογένειά σας, δεσποινίς, κρύπτει μυστήριόν τι πρέπει, ἀντὶ πάσης θυσίας, νὰ εἰσδύσωμεν εἰς τὸ μυστήριον τοῦτο... πρέπει νὰ συλλάβωμεν τὴν Πανώλην... νὰ μάθωμεν ποῖα εἶνε... τί θέλει... πόθεν ἔρχεται...

— ὦ! εἶπε σείουσα τὴν κεφαλὴν, εἶνε ἀδύνατον!

— Τίς ἤξεύρει, δεσποινίς; Ἴσως ἡ θεία Πρόνοια, ἐμπνεύουσα εἰς τὸν Σπέρβερ τὴν ἰδέαν νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ καλέσῃ ἐκ Τυβίγγης, μὲ προώριζε διὰ τὸ ἔργον τοῦτο.

— Ἐχετε δίκαιον· ἡ θεία Πρόνοια οὐδὲν πράττει ἀσκόπως. Ἐνεργήσατε κατὰ τὰς ἐμπνεύσεις τῆς καρδίας ὑμῶν ἐκ τῶν προτέρων τὰ πάντα ἐπιδοκιμάζω.

Ἐφερα εἰς τὰ χεῖλη τὴν χεῖρα, ἣν μοὶ ἔτεινε, καὶ ἐξῆλθον πλήρης θαυμασμοῦ διὰ τὴν νεαρὰν ἐκείνην ὑπαρξίν, τὴν τόσον λεπτήν, ἀλλὰ καὶ τόσον ἰσχυρὰν κατὰ τῆς λύπης.

## IB'

Μίαν ὥραν βραδύτερον ὁ Σπέρβερ καὶ ἐγὼ ἀνεχωροῦμεν ἐν σπουδῇ ἐκ τοῦ Νιδέκ. Ὁ Λιβεραλέ μας συνώδευε, τρέχων ὡς ἀστραπή.

Οἱ πύργοι τοῦ Νιδέκ ἦσαν ἤδη μακρὰν, ὅτε, σταματῶν τὸν ἵππον μου, εἶπον πρὸς τὸν Σπέρβερ.

— Πρὶν ἀναχωρήσωμεν, πρέπει νὰ γνωρίζῃς τὸν σκοπὸν τοῦ ταξειδίου μας... πρόκειται νὰ συλλάβωμεν τὴν γραίαν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ γηραιοῦ φίλου μου ἀπήστραψαν ἐκ χαρᾶς. Δι' ἀστραπιαίας δὲ κινήσεως τῶν ὤμων ἀφῆκε τὸ δίκαιον ὄπλον του νὰ πέσῃ εἰς τὴν δεξιάν του χεῖρα.

Ἡ ἐκφραστικὴ ἐκείνη χειρονομία μοὶ ἐνεποίησεν αἰσθησιν.

— Ἠσύχασε, Σπέρβερ! Δὲν πρόκειται νὰ φονεύσωμεν τὴν Πανώλην, ἀλλὰ νὰ τὴν συλλάβωμεν ζωντανήν.

— Ζωντανήν;

— Βεβαίως... Διὰ νὰ σὲ ἀπαλλάξω δὲ ἀπὸ μελλούσας τύψεις συνειδότος, σὲ εἰδοποιῶ ὅτι τῆς γραίας ἡ τύχη συνδέεται στενῶς μετὰ τοῦ κόμητος τὴν τύχην. Ἡ σφαῖρα ἡ φονεύουσα τὴν Πανώλην, θὰ φονεύσῃ συγχρόνως καὶ τὸν κύριόν σου. Ὁ Σπέρβερ ἠνέφξε τὸ στόμα μετ' ἐκπλήξεως.

— Ἀλήθεια, Φρίτζ;

— Ἀλήθεια.

Ἐπηκολούθησε μακρὰ τις σιγή. Ὁ Σπέρβερ ἔμεινεν ἀκίνητος, τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τοῦ δικάνου. Αἴφνης τὴν ἐπανεφένεν ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ εἶπε:

— Καλά... ἄς προσπαθήσωμεν νὰ τὴν πιάσωμε ζωντανήν· θὰ βάλλωμε καὶ χειρόκτια, ἂν εἶνε ἀνάγκη. Ἀλλὰ δὲν εἶνε τόσον εὐκόλον ὅσον τὸ νομίζεις, Φρίτζ.

— Ἐὰν ἦτο εὐκόλον, ποῖον θὰ ἦτο τὸ



κατόρθωμά μας; διατί νὰ ἐκλέξω σέ, σέ μόνον ὡς σύντροφον;

Ἐκεντήσαμεν τοὺς ἵππους μας.

Μετὰ δύο ὥρων ὁδοιοπορίαν ὁ Γεδεών, δεικνύων μοι μακρόθεν λευκὴν τινα γραμμὴν μόλις ὁρατὴν·

— Νά τα, ἀνέκραζεν.

Μετὰ δύο λεπτὰ ἐπηδῶμεν τῶν ἵππων ἦσαν πράγματι τὰ ἴχνη τῆς Πανώλους.

Ὁ Σπέρβερ ἐστήριξε τὸ γόνυ ἐπὶ τῆς χιόνος.

— Τὰ ἴχνη αὐτὰ ἔγειναν τώρα! εἶπε, εἶνε τῆς ἀποψίνης νυκτιᾶς! περίεργον, Φρίτζ, κατὰ τὴν τελευταίαν τοῦ κόμητος κρίσιν, ἡ γραῖα περιεφέρετο εἰς τὸ Νιδέκ.

Εἶτα, παρατηρῶν προσεκτικώτερον·

— Τὰ ἴχνη αὐτὰ ἔγειναν, ἐξηκολούθησεν, εἰς τὰς τρεῖς ἢ τέσσαρας ὥρας τῆς αὐγῆς.

— Πῶς τὸ γνωρίζεις;

— Εἶνε βεβαιότατον· τριγύρω τους εἶνε κρυσταλλωμένον τὸ χιόνι. Ἀπόψε, κατὰ τὰ μεσάνυκτα, ποὺ εὐγῆκα νὰ κλεισώ ταῖς θύρας, ἔρριχνε πυκναῖς νιφάδες! εἰς τὰ ἴχνη δὲν ταῖς βλέπω, λοιπόν, ἔγειναν ὕστερα.

— Καλῶς, Σπέρβερ· ἀλλ' ἴσως ἔγειναν πολὺ ἀργότερα, κατὰ τὴν ὀγδόην ἢ τὴν ἐνάτην ὥραν, παραδείγματος χάριν.

— Ὅχι· παρατήρησε τὰ ἴχνη αὐτὰ... σκεπάζονται ἀπὸ πάχνην... καὶ ἡ πάχνη πίπτει μόνον τὴν αὐγῆ. Ἡ γραῖα ἐπέρασε ἀπ' ἐδῶ ὅταν ἔρριχνε τὸ χιόνι, ἀλλὰ προτῆτερα ἀπὸ τὴν πάχνη, κατὰ ταῖς τέσσαρας ἢ πέντε.

Ἦμην ἐκπληκτος διὰ τὴν διορατικότητά τοῦ Σπέρβερ.

Ἠγέρθη, τινάσσων τὴν χιόνα ἐκ τῶν χειρῶν του, καὶ σύννους εἶπεν, ὡσεὶ ὀμιλῶν καθ' ἑαυτόν·

— Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι ἐπέρασε, τὸ πειρὸ ἀργά, κατὰ ταῖς πέντε τὸ πρωί... τώρα εἶνε μεσημέρι, δὲν εἶνε ἀλήθεια, Φρίτζ;

— Παρὰ τέταρτον.

— Καλὰ ἡ γραῖα περπατεῖ προτῆτερα ἀπὸ μᾶς ἐπτὰ ὥραις. Μὲ τὰ ἄλογά μας, ἂν δὲν σταματήσωμε πουθενά, θὰ τὴν φθάσωμε κατὰ τὰς ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ τὸ βράδυ. Ἐμπρὸς λοιπόν, Φρίτζ, ἔμπρὸς!

Ἐτρέχομεν οἱ ἵπποι ἐφάνιντο αἰσθανόμενοι τὴν ἀνυπομονησίαν μας, καὶ ὡσεὶ συμεριζόμενοι τὸν πόθον μας νὰ προφθάσωμε τὴν Πανώλην, δὲν ἔτρεχον, ἵπταντο. Ὁ δὲ Λιβερλέ, ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ του, ἐπήδα πλησίον τῶν ἵππων. Δὲν ἠδυνάμην νὰ συγκρατήσω τὴν φρίκην μου ἀναλογιζόμενος τὴν στιγμὴν τῆς συναντήσεως αὐτοῦ μετὰ τῆς γραῖας ἢ τοῦ ἰκανοῦ νὰ τὴν ξεσχίσῃ εἰς τεμάχια χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ καιρὸν νὰ ἀφήσῃ κραυγὴν.

Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ δάσος. Ἐκεῖ ἡ χιὼν οὐδέποτε καλύπτει τὸ ὑπὸ τοὺς κλάδους ἔδαφος.

Ἡ θέσις μας ἦτο δυσχερής.

Ὁ Σπέρβερ ἀφίππευσεν ἵνα ἴδῃ καλύτερον καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ βυθίσω πρὸς ἀριστεράν του ὅπως ἀποφύγῃ τὴν σκιάν μου.

Ἐπῆρχον μεγάλα διαστήματα γῆς κεκαλυμμένα ὑπὸ ξηρῶν φύλλων, ὅπου οἱ πόδες δὲν ἀφίνουσιν ἴχνη.

Ὁ Σπέρβερ κατέτρωγε τοὺς μύστακὰς του.

Ἐβασανίσθημεν ἐπὶ ὥραν νὰ ἐξέλθωμεν τοῦ δάσους.

Τέλος, κατήλθομεν εἰς κοιλάδα πρὸς ἀριστεράν· ὁ δὲ Γεδεών, δεικνύων μοι τὰ ἴχνη τῆς Πανώλους παρὰ τοὺς θάμνους·

— Τὰ ἴχνη αὐτὰ, εἶπε, δὲν εἶνε ψεύτικα! ἤμποροῦμεν νὰ τὰ ἀκολουθήσωμεν μὲ πεποίθησιν.

— Διατί;

— Διότι ἡ Πανώλης συνειθίζει πάντα νὰ κάμνῃ τρία βήματα, ἔπειτα γυρίζει ὀπίσω, κάμνει ἄλλα πέντε ἢ ἕξ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, καὶ ἔπειτα πάλι τρέχει ἔξω εἰς ἄλλο μέρος, εἰς τὸ ὅποιον δὲν ἀφίνει ἴχνη. Ὅταν ὅμως νομίζῃ πῶς εἶνε ἀσφαλῆς, προχωρεῖ χωρὶς τόσας προφυλάξεις... Νά, τί σοῦ ἔλεγα... τὰ ἴχνη τῆς εἶνε πολὺ κανονικά... δὲν θὰ δυσκολευθοῦμε νὰ τὴν εὐρώμεν.

Ἠνάψαμεν τὰς καπνοσύριγγὰς μας καὶ ἐξηκολούθησαμεν τὸ κυνήγιόν μας, ἔχοντες πρὸ ἡμῶν τὰ ἴχνη τῆς γραῖας.

Περὶ τὴν πέμπτην μετὰ μεσημβρίαν, ἦτο σχεδὸν νύξ, ὁ Γεδεών ἔστη καὶ εἶπεν:

— Ἀγαπητέ μου Φρίτζ, ἀνεχωρήσαμεν δύο ὥρας ἀργότερα... ἡ λύκαινα εὐρίσκειται πολὺ μακρὰ! Ἐπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, ἀποκάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, θὰ ἦνε φοβερὸ σκοτάδι... Τὸ φρονιμώτερον εἶνε νὰ πάμε εἰς τὴν Σχιστὴ Πέτρα, ἡ ὁποία εἶνε μίαν λεύγα μακρὰ ἀπ' ἐδῶ, ν' ἀνάψωμε μίαν καλὴ φωτιὰ, καὶ νὰ φάγωμε καὶ νὰ πιοῦμε ὅ,τι ἔχομε. Ὅταν θὰ βγῆ ἡ σελήνη, τότε θὰ ζητήσωμε πάλιν τὰ ἴχνη τῆς Πανώλους... τί λέγεις; ἡ ἰδέα μου αὐτὴ δὲν εἶνε καλὴ; Φρίτζ;

— Λέγω ὅτι θὰ ἦνε κανεὶς τρελλὸς διὰ νὰ πράξῃ διαφοροτικά.

— Ἐμπρὸς λοιπόν!

Εἰσῆλθομεν εἰς στενωπὸν τινα, μεταξὺ διπλῆς σειρᾶς ἀποκρήμων βράχων.

Αἱ ἐλάται διεσταύρουν τοὺς κλώνους τῶν ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς ἡμῶν, ὑπὸ δὲ τοὺς πόδας μας ἔρρεε χεῖμαρρος σχεδὸν ἀπεξηραμένος. Τὸ σκότος ἦτο τόσον βαθύ, ὥστε ἠναγκάσθημεν νὰ παραδοθῶμεν εἰς τὸ ἔνστικτον τοῦ ἵππου μου. Ἡ ἡχὴ τῶν βράχων ἐπανελάμβανε τὸν κρότον τῶν πετάλων τῶν ἵππων μας, μακρόθεν δὲ μικρὰ φαιόχρους ὀπῆ ἐφάνετο πλατυνομένη καθ' ὅσον ἐπροχωροῦμεν. Ἦτο ἡ ἔξοδος τῆς στενωποῦ.

— Φρίτζ, μοι εἶπεν ὁ Σπέρβερ, εἴμεθα εἰς τὴν κοίτην τοῦ χειμάρρου Τουγκελβάχ, αὐτὸ εἶνε τὸ ἀγριώτερον μέρος τοῦ Μελανοῦ Δάσους. Τελειώνει εἰς ἕνα στενὸ, τὸ ὅποιον δὲν ἔχει ἔξοδο καὶ ὀνομάζεται ἡ Χύτρα τοῦ Γκολάρ.

Παρατηρῶν τὸ ἀγριὸν ἐκεῖνο μέρος, ἐσκεπτόμην ὅτι ἰτὸ ἔνστικτον τῶν ζῶων, τῶν ζητούντων καταφύγιον μακρὰν τοῦ ἐλευθέρου ὀρίζοντος καὶ τοῦ ἡλίου, ὁμοιάζει πρὸς τύψιν συνειδέτος. Ὁ ἀετὸς ἔχει τι τὸ ἀγέρωχον καὶ ὑψηλόφρον ὡς αἱ νε-

φέλαι, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἀπλόνει τὰς πτέρυγὰς του, ὁ λέων ἔχει τὸ μεγαλοπρεπὲς τῶν θόλων τοῦ σπηλαίου του, ὁ λύκος ὅμως, ἡ ἀλώπηξ, ἡ ἀρκτος, ἐπιζητοῦσι τὸ σκότος, ὁ φόβος τὰ συνοδεύει, φόβος ὁμοιάζων πρὸς τύψιν συνειδέτος.

Ταῦτα διενουόμεν καὶ ἠσθάνομεν ἤδη τὸν καθαρὸν ἀέρα πλήττοντα τὸ πρόσωπόν μου, διότι ἐπλησιάζομεν εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς στενωποῦ, ὅτε, ἀφῆνης, ὑπέρυθρος τις ἀντανάκλασις διήλθεν ἄνωθεν τοῦ βράχου, ἐκατὸν πόδας ἄνωθεν ἡμῶν πορφυροῦσα τὴν βαθεῖαν πρασιναῖδα τῶν ἐλατῶν.

— Ἄ! ἀνεφώνησεν ὁ Σπέρβερ διὰ συγκινημένης φωνῆς, ἡ γραῖα εἶνε ἰδική μας!

Ἠσθάνθη τὴν καρδίαν μου σφοδρῶς πάλλουςαν.

Ὁ Λιβερλέ ἐγόγγυσεν ὑποκώφως.

— Δὲν δύναται νὰ μᾶς διαφύγῃ; ἠρώτησα χαμηλῆ τῆ φωνῆ.

— Ὅχι, ἐπιάσθη ὡς ποντικὸς εἰς τὴν παγίδα ἡ Χύτρα τοῦ Γκολάρ δὲν ἔχει ἄλλην ἔξοδο ἀπὸ αὐτὴν καὶ οἱ βράχοι αὐτοὶ τοὺς ὁποίους βλέπεις εἶνε ὑψηλοὶ διακόσια ποδάρια καὶ περισσότερον... Χά! χά! σ' ἔχω ἴστα χέριμα μου, καταραμένη γρηά.

Ἀφίππευσε, καὶ μοι παρέδωκε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου του. Ἠκουσα, ἐν τῇ ἀκρᾷ ἐκείνῃ σιγῆ, τὸν κρότον τῆς σκανδάλης τοῦ ὅπλου του· ὁ κρότος ἐκεῖνος ἀντήχησεν εἰς τὴν καρδίαν μου.

— Τί θέλεις νὰ κάμῃς, Σπέρβερ;

— Μὴ φοβᾶσαι... τὸ κάμνω διὰ νὰ τὴν φοβερίσω.

— Καλὰ· δὲν θέλω αἷμα. Ἐνθυμοῦ ὅτι σοὶ εἶπον. Ἡ σφαῖρα, ἥτις θὰ φονεύσῃ τὴν Πανώλην θὰ φονεύσῃ καὶ τὸν κόμητα.

— Καλὰ, ἡσύχασε.

Καὶ ἀπεμακρύνθη, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν. Μετ' ὀλίγον εἶδα τὸ ὑψηλὸν του ἀνάστημα, ὄρθιον παρὰ τὴν ἔξοδον τῆς στενωποῦ, μέλαν εἰς τὸ φαειόχρουν στόμιον αὐτῆς. Ἐμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ πέντε σχεδὸν λεπτά. Ἐγὼ δὲ, προσεκτικὸς καὶ ἐσκυμμένος, ἐπροχώρουν σιγὰ σιγὰ. Ὅτε ἤμην τρία μόλις βήματα μακρὰν αὐτοῦ, ἐστράφη.

— Σιωπῆ, εἶπε διὰ μυστηριώδους ὕφους, κύτταξε!

Εἰς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου, ὅπερ ἀνῆρχετο ἀποτόμως ὡς λατομεῖον ἐντὸς ὄρους, εἶδον ὠραῖον πῦρ ὑψοῦν τὰς χρυσαῖς αὐτοῦ γλώσσας, παρὰ δὲ τὸ πῦρ ἄνδρα συσπειρωμένον, τὸν ὅποιον ἐκ τῆς ἐνδυμασίας ἀνεγνώρισα ὡς τὸν βαρῶνον τοῦ Ζίμμερ-Βλουδέρικ.

Ἦτο ἀκίνητος, ἐστήριξε τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς, καὶ ἐφάνετο συλλογίζομενος. Ὅπισθεν αὐτοῦ μέγα τι σῶμα ἔκειτο ἐξηπλωμένον χαμαί, καὶ ἀπώτερον, ὁ ἵππος του, ἡμικεκρυμμένος ἐν τῷ σκότει, μᾶς παρετήρει δι' ἀτενοῦς βλέμματος, μὲ ἠρθωμένα ὦτα, καὶ ἀνοιχτοὺς ῥῶθνας.

Ἐμεινα κεραυνόπληκτος.

## II'

Πῶς ὁ βαρῶνος τοῦ Ζίμμερ εὐρίσκειτο, κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν, εἰς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην; .. Τί ἤρχετο νὰ κάμῃ; εἶχε πλανηθῆ;

Αἱ ἀντιφατικώτεροι ἰδέαι διεμάχοντο ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ μου, ὅτε ὁ ἵππος τοῦ βαρῶνου ἐξέπεμψε χρεμετισμόν.

Ὁ κύριός του ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Τί ἔχεις, Κεραυνέ; εἶπεν.

Εἶτα δὲ προσέβλεψε καὶ αὐτὸς πρὸς τὸ μέρος μας, μὲ ἐταστικὸν βλέμμα.

— Ποῖος εἶνε ἐκεῖ; ἔκραξεν.

— Ἐγώ, κύριε βαρῶνε! ἀπεκρίθη εὐθὺς ὁ Γεδεῶν προχωρῶν πρὸς αὐτόν, ἐγώ... ὁ Σπέρβερ, ὁ ἐπιμελητὴς τῶν κυνῶν τοῦ κόμητος τοῦ Νιδέκ.

Ἀστραπὴ διήλθε τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ βαρῶνου· οὐδεὶς ὅμως ἐκ τῶν μύων τοῦ προσώπου του ἐταράχθη. Ἡ γέρθη τοποθετῶν τὴν σισύραν ἐπὶ τῶν ὤμων του.

Ἐσυρα τοὺς ἵππους καὶ τὸν κύνα, ὅστις ἤρχισεν ἀμέσως νὰ ὑλακτῆ μὲ πένθιμον φωνήν.

Τίς δὲν ὑπόκειται εἰς δεισιδαίμονας φόβους;

Αἱ οἰμωγαὶ τοῦ Λιβερλέ μ' ἐνέπλησαν τρόμου, καὶ παγετώδης φρίκη διέτρεξε ὄλον τὸ σῶμά μου.

Ὁ Σπέρβερ καὶ ὁ βαρῶνος εὐρίσκοντο εἰς πεντήκοντα βημάτων ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων, ὁ μὲν ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου, μὲ τὸ ὄπλον ἐπὶ τοῦ ὤμου του, ὁ δὲ ὄρθιος πρὸ τοῦ σπηλαίου, ὑψωμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν, ἀγέρωχον καὶ ἐπιτακτικὸν τὸ βλέμμα.

— Τί θέλετε; εἶπεν ὁ νέος δι' ἐπιθετικῷ τόνου φωνῆς.

— Ζητοῦμε μιὰ γυναῖκα, ἀπεκρίθη ὁ γέρον κληγός, ἡ ὁποία ἔρχεται καθὲ ἔτος καὶ τριγυρίζη εἰς τὸ Νιδέκ, καὶ τὴν ὁποίαν ἔχομε διαταγὴν νὰ τὴν πιάσωμε.

— Ἐκλεψεν;

— Ὁχι.

— Ἐφόνευσεν;

— Ὁχι.

Ἐπειτα τὸ τέλος.

ΑΝΤ. Φ.

Θωμᾶ Βαίλεϋ Ἄλδριχ.

## Ο ΦΟΙΝΙΣ

Διήγημα

Οὐχὶ μακρὰν τῆς παλαιᾶς γαλλικῆς μητροπόλεως τῆς πλατείας τῶν Ὀπλων, ἐν Νέα Ἀὺρηλία, ὀρθοῦται ὠραῖος φοινῆς τριάκοντα ποδῶν ὕψους, ἐκτείνων τοὺς πλατεῖς κλάδους του μετὰ τσαυτῆς δυνάμεως, ὡσεὶ αἱ ἐλικαιοειδεῖς ρίζαι του ἐτρέφοντο ἀπὸ τοῦ χυμοῦ τῆς γενεθλίου γῆς. Ὁ σὲρ Κάρολος Λύελ, ἐν τῇ «Δευτέρᾳ ἐπισκέψει του ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις» μνημονεῖ τοῦ ἀλλοθινοῦς τούτου δένδρου: «Τὸ δένδρον, λέγει,

εἶναι ἐβδομήκοντα ἢ ὀγδοήκοντα ἐτῶν, διότι ὁ πάτερ Ἀντώνιος, ἱερεὺς καθολικὸς ἀποθανὼν πρὸ εἰκοσαετίας περίπου, εἶπε πρὸς τὸν κ. Μπρινζιέ ὅτι τὸ ἐφύτευσεν αὐτὸς οὗτος κατὰ τὴν νεότητά του. Διὰ διαθήκης του δὲ ἐπέβαλε τὴν ὑποχρέωσιν ὅτι οἱ μέλλοντες ἰδιοκτῆται τοῦ γηπέδου θὰ ἐξέπιπτον τῶν δικαιωμάτων τῶν ἐν τῇ περιπτώσει ἔσοπτον τὸν φοινῆκα τοῦτον.»

Ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ τι περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ πάτερ Ἀντωνίου, ὁ σὲρ Κάρολος Λύελ ἐζήτησε πληροφορίας παρὰ τῶν ἀποικογενῶν τοῦ προαστείου. Τὸ οὐχὶ εὐχάριστον ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν του ὑπῆρξεν ὅτι ὁ πάτερ Ἀντώνιος, ἀφ' οὗ βαθμηδὸν ἐξησθένειζεν, ἀπέθανεν ἐπὶ τέλους. Οὐδὲν ἄλλο ἐγνώριζον περὶ αὐτοῦ.

Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1861, ἐν ᾧ τὴν Νέα Ἀὺρηλία κατεῖχον ἔτι αἱ ἀντάρτιδες δυνάμεις, συνήντησα ἐν Βιργινία Λουϊσιανῆν τινα ὀνομαζομένην δεσποινίδα Μπλονδώ, ἀφηγηθεῖσάν μοι τὴν παρακατιοῦσαν παράδοσιν τοῦ πάτερ Ἀντωνίου καὶ τοῦ φοινῆκα του. Ἄν ὁ ἀναγνωστὴς θεωρήσῃ ταύτην ἀσήμαντον, τοῦτο θέλει ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ὀμοιάζω τῆς δεσποινίδος Μπλονδώ ἐνδεδυμένης ποιητικῶς διὰ ἐσθῆτος μετὰ τριχάπτων, πρὸ πάντων δὲ διότι δὲν ἔχω, ἵνα ὀμιλῶ καλῶς, τοὺς ὀφθαλμούς της, τὸ μεϊδιάμα της καὶ τὸν μεσημβρινὸν ἡδὺν ἔχον τῆς φωνῆς της.

Ὅταν ὁ πάτερ Ἀντώνιος ἦτο νεανίας, εἶχε φίλον τινά, ὃν ἠγάπα ὅπως ἠγάπα τὴν ζωὴν. Ὁ Αἰμύλιος ἀνταπεκρίνετο εἰς τὴν φιλίαν ταύτην δι' ἰσῆς ἀγάπης, καὶ ἀμφότεροι ἐμνημονεύοντο ἐν τῇ πόλει, ἣν κατόκουν, ὡς πρότυπα φίλων. Οὐδέποτε τοὺς εἶδον κεχωρισμένους ἀλλήλων· ἐμελέτων, περιεπάτου, ἔτρωγον, ἐκοιμῶντο πάντοτε ὀμοῦ.

Τοιουτοτρόπως ἤρξατο ἡ δεσποινὶς Μπλονδώ, ὡς καὶ ἡ Φιαμέτα διηγουμένη τὸ ὠραιότερον διήγημά της εἰς τοὺς συνηγμένους ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Βοκακκίου Φλωρεντινοῦς.

Ὁ Αἰμύλιος καὶ ὁ Ἀντώνιος προητοιμάζοντο ἵνα γείνωσιν ἱερεῖς, ὅταν ἀπροσδόκητον συμβᾶν μετέβαλε τὰς ἀποφάσεις των.

Ἐνὲν τις κυρία, ἐκ τινος νήσου τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἧς τὸ ὄνομα λησμονῶ, εἶχεν ἐγκαταστῆ πρὸ ὀλίγων μηνῶν παρὰ τὴν οἰκίαν αὐτῶν. Ἡ κυρία αὕτη ἀπέθανε, καταλαίπουσα δεκαεπταετίδα θυγατέρα ἀπροσπτεύτου καὶ ἀπορον. Οἱ δύο νεανῖαι, οἵτινες περιποιήθησαν τὴν μητέρα κατὰ τὴν ἀσθένειάν της, ὑπεσχέθησαν ἀλλήλοις νὰ ἐπιτηρῶσι τὴν Ἀγγελικὴν, τὴν δυστυχῆ ἐγκαταλελειμένην, ὡσεὶ ἦτο ἀδελφῆ των. Ἄλλ' ἡ Ἀγγελικὴ ἦτο παραδόξως ὠραία, καὶ ἐγγὺς αὐτῇ ἄπασαι αἱ ἄλλαι ὠραῖαι γυναῖκες ἐφαίνοντο ἄνοστοι καὶ ἄνευ γοήτρου· δι' ὃ μετ' ὀλίγον οἱ δύο φίλοι ἠσθάνοντο ἄλλα αἰσθήματα παρὰ τὰ τῆς ἀγνῆς ἀδελφότητος διὰ τὴν νεανίδα· ἐκόντες ἄκοντες ἠναγκάσθησαν νὰ τὸ ἀναγνωρί-

σωσιν ὅτι ἠρῶντο, καὶ διὰ πρώτην φοράν μυστικόν τι τοὺς διεχώρισεν. Ἐπὶ πολλοὺς μῆνας κατόπιν ἐπάλαισαν σιωπηρῶς κατ' ἀπέλιδος ἔρωτος, διότι τὸ στάδιον, ὅπερ ἔμελλον νὰ διανύσωσι, τοῖς ἀπηγόρευε καὶ μόνην τὴν σκέψιν τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ γάμου. Μέχρι τότε ἀνέπνεον τὴν ἥσυχον ἀτμοσφαῖραν τῶν παρακλήσεων, ἀλλὰ ζανθὴ νεανὶς διήλθε μεταξύ αὐτῶν καὶ τῶν ἀσκητικῶν ὀνειρῶν των. Ἐκτοτε ὁ οὐρανὸς δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν ὄψιν, καὶ οἱ συνδέοντες αὐτοὺς τόσον στενῶς δεσμοὶ ἐλύθησαν εἰς πρὸς ἕνα. Τέλος ἐκάτερος αὐτῶν ἀνέγνωσεν ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ προσώπου τοῦ ἄλλου τὴν ἱστορίαν τῆς ἰδίας θλίψεώς του.

Ἄλλ' ἐκείνη; ..

Ἄν ἡ Ἀγγελικὴ συνεμερίζετο τὰς ἀγωνίας των, τὸ πρόσωπόν της ἐν τούτοις οὐδὲν ἐνέφανεν. Ἦτο ἀγνὴ ὡς Παναγίας. Ἡμέραν τινα ὅμως ἤκουσε τυχαίως λόγους τινὰς οὓς οἱ δύο νέοι ἀντήλλαξαν, λόγους, οἵτινες ἐφαίνοντο ὅτι ἔκαιον τὰ χεῖλη ἀφ' ὧν ἐξήρχοντο. Ταχεῖα φλόξ ἐφάνη ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς της, εἶτα ὅμως τὸ ὠραῖον μέτωπόν της κατέστη γαληνιώτερον ἢ ἄλλοτε ὑπὸ τὴν κυματίζουσαν αἴγλην τῆς χρυσοῦς αὐτῆς κόμης.

Ὁ Αἰμύλιος καὶ ἡ Ἀγγελικὴ ἐξηφανίσθησαν. Εἶχον δραπετεύση, ποῦ; οὐδεὶς τὸ ἐγνώριζε, καὶ οὐδεὶς, ἐκτὸς τοῦ Ἀντωνίου, ἐμερίμνησε περὶ τούτου πλέον.

Τὸ κτύπημα τοῦτο ἦτο σκληρότατον, διότι καὶ αὐτὸς μονοῦκ εἶχεν ἀπόφασιν νὰ ἐξομολογηθῆ τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν Ἀγγελικὴν καὶ νὰ καταλίπη τὰ πάντα χάριν αὐτῆς. Φύλλον χάροτος, ὀλισθήσαν ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ προσκνηταρίου του τεθειμένου βιβλίου, ἔπεσε παρὰ τοὺς πόδας του.

— Συγχώρησόν μας, ἔλεγε τὸ δακρῶ-βρεκτον τοῦτο χαρτίον, συγχώρησον, διότι ἀγαπώμεθα.

Πέντε ἔτη διέρρευσαν βραδέως. Ὁ Ἀντώνιος ἐγένετο ἱερεὺς· ἔθεωρεῖτο σοφὸς καὶ ἅγιος, ἀλλ' αἱ παρειαὶ του ἦσαν ὠχραὶ καὶ ἡ καρδία του τεθλιμμένη· δι' αὐτὸν ἡ ζωὴ δὲν εἶχε πλέον οὐδεμίαν χάραν. Ἐτος ἀκόμη εἶχε παρέλθῃ βαρέως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ὅταν ἐπιστολὴ τις τῷ ἦλθεν ἀπὸ τῆς ἀλλοδαπῆς, ἐπιστολὴ τῆς Ἀγγελικῆς. Ἀπέθνησκε. Θὰ ἐλάμβανεν οἶκτον πρὸς αὐτήν; Ὁ Αἰμύλιος ὀλίγους μῆνας πρότερον εἶχεν ἀποθάνῃ ἐκ τοῦ πυρετοῦ ὅστις ἠφάνιζε τὴν νῆσον ἐν τῇ κατοικίᾳ, καὶ τὸ τέκνον των, ἡ Ἀγγελικὴ, θὰ τὴν παρηκολούθει ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμφιβολίας, ἂν ὁ Ἀντώνιος δὲν συγκατετίθετο νὰ ἐπεφορτισθῆ τούτου, μέχρις οὗ ἔλθῃ εἰς ἡλικίαν ἵνα εἰσέλθῃ εἰς μονήν. Ἡ τελευταία σελὶς εἶχε περατωθῆ ἐν τάχει ὑφ' ἑτέρας χειρὸς, τὸν εἶδοποιούν δὲ ὅτι ἡ ὄρφανὴ εἶχεν ἐπιβιβασθῆ ἐπὶ πλοίου πλέοντος πρὸς τὴν Δύσιν.

Μόλις ὁ ἱερεὺς ἔλαβε τὴν ἐρρυπωμένην καὶ ἐσχισμένην ἐκ τῶν δετῶν καὶ τῶν ναυαγίων ἐπιστολὴν ταύτην, ἣν ἀνέγνωσε δακρῶν, καὶ ἡ μικρὰ Ἀγγελικὴ ἀφίκετο.



Ἰδὼν ταύτην ὁ Ἀντώνιος ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἐκπλήξεως· ὠμοίαζε καθ' ὑπερβολὴν πρὸς ἐκείνην, ἣν ἐπὶ τοσοῦτον εἶχεν ἀγαπήσει! Τὸ ἐν τῷ μυχιατικῷ τῆς καρδίας του μέρει εὐρισκόμενον πάθος ἀνεφάνη αὐτῷ σφοδρότατον διὰ τὴν κορασιδα ταύτην, ἣτις ἦτο οὐχὶ μόνον ἡ ἀλλοτε Ἀγγελικὴ, ἀλλὰ καὶ ὁ φίλος τῆς νεότητός του.

Ἡ ὄρφανὴ εἶχε τὴν ἕκτακτον καλλονὴν τῆς μητρός της, τὸ εὐλύγιστον ἀνάστημα τῆς, δίκην κλάδου ἰτέας, τὸ ζωηρὸν χρώμα τῆς καὶ τὸ διάπυρον ἐκείνο βλέμμα κατὰ τοῦ ὁποίου τὰ ἱερατικά του ἐνδύματα δὲν ἦσαν διὰ τὸν Ἀντώνιον ἀρκετὴ ἀσπίς.

Ἐπὶ ἓνα ἢ δύο μῆνας ἡ Ἀγγελικὴ ἦτο ἀπαρηγόρητος· ἐλάλει πάντοτε περὶ τῆς χώρας, ἐν ἣ ἐγεννήθη, περὶ τῶν καρπῶν της, τῶν ἀνθέων της, τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ της, τῶν ὠραίων δένδρων της καὶ τῶν ρυάκων, οἵτινες ἔρρεον παρὰ τοὺς πρόποδας αὐτῶν πρὸς τὴν θάλασσαν. Ὁ Ἀντώνιος ἠδύναται νὰ καθησυχᾷ τὸν ἀγριὸν τοῦτον ἀπελπισμένον. Ἐν τούτοις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔπαυσεν νὰ στενάζῃ καὶ ἐβυθίσθη εἰς μελαγχολίαν, ἣτις τὸν ἐτρόμαζεν ἔτι μᾶλλον. Ψιττακὸς μὲ μακρὰν οὐράν, ὃν εἶχε φέρῃ μεθ' ἑαυτῆς τὴν παρηκολούθει μελαγχολικῶς ἀπὸ δωματίου εἰς δώματιον ἐν τῇ οἰκίᾳ. Πρὸ τοῦ πέρατος τοῦ ἔτους παρετήρησεν ὅτι θανάσιμος ἀτανία ἐφαίνετο ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τῆς Ἀγγελικῆς καὶ ἐκύρτωνε τὸ λεπτόν εἰς ἄκρον σῶμά της. Ἐκάλεσαν τοὺς ἰατρούς, οἵτινες ὅμως οὐδὲν νόσημα ἐπιστοποίησαν, εἰμὴ ὅτι ἡ κορασις αὕτη ἔφθινεν ὑπ' ἀγνώστου αἰτίας, ἴσως ὑπὸ τὸ κράτος ἀορίστου τινὸς ἀσθενείας τῆς ψυχῆς, περιφρονούσης πᾶσαν ἐπιστήμην. Μόλις ἐξήρχετο τοῦ δωματίου της, καταβαλλομένη πάντοτε. Ὁ Ἀντώνιος δὲν ἤθελε νὰ ἐνοήσῃ τι. Τὴν ἠγάπα τόσο!

— Ἀγαπητὴ μου κόρη, τῆ εἶπεν ἄπαξ, τί αἰσθάνεσαι;

— Τίποτε, πάτερ μου.

Τοιοῦτοτρόπως τὸν ἐκάλει.

Ὅταν ὁ χειμὼν ἐτελείωσεν καὶ αἱ ἐκριναὶ αὐραὶ τῆ ἔφερον τὴν εὐωδίαν τῶν πορτοκαλεῶν καὶ τῶν μαγνολιῶν ἡ Ἀγγελικὴ ἐφάνη ἀναζήσασα. Ἐν τῷ μικρῷ ἐξ ἰνδοκαλάμου θρονίῳ της ὑπὸ τὸ προπύλαιον τοῦ νουῦ, ἐκινεῖτο μετ' ἰδιαιτέρας κινήσεως. Ἐνίοτε ἐφαίνετο ὅτι τῆ ἐπήρχετο θλιβερὰ τις σκέψις. Ὁ Ἀντώνιος τὸ παρετήρησε καὶ περιέμενε νὰ ὁμιλήσῃ.

— Πλησίον τῆς οἰκίας μας, εἶπεν ἐκείνη τέλος, πλησίον τῆς οἰκίας μας, ἐν τῇ νήσῳ, τί ὠραῖοι ποῦ εἶνε οἱ φοινίκες! Μοὶ φαίνεται ὅτι ἀναπαύομαι καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ὑπὸ τὴν σκιάν των καὶ εἶμαι εὐτυχεστάτη. Τόσον τοὺς ἐπεθύμησα ὥστε ἠσθένησα. Δὲν νομίζεις ὅτι δι' αὐτὸ ἠσθένησα, πάτερ μου;

— Οἴμοι! ναί, ἀνέκραζεν ὁ Ἀντώνιος, πρὸς ὃν ἐπῆλθεν αἰφνιδίως τις σκέψις. Ἄφες με νὰ σὲ ἐπαναφέρω εἰς τὰς εὐτυχεῖς ἐκεῖνας νήσους ὅπου ὑπάρχουν φοινίκες.

Ἡ μικρὰ Ἀγγελικὴ ἐμειδιάσεν.

— Ἐκεῖ πηγαίνω.

Μίαν ἐβδομάδα μετὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην αἱ λαμπάδες ἀνήθησαν εἰς τὸ προσκεφάλαιόν της καὶ εἰς τοὺς πόδας της ἵνα φωτίσῃ τὸ ταξιδιὸν της.

Τὰ πάντα εἶχον λήξῃ.

Ἡ καρδία τοῦ Ἀντωνίου ἔμεινε κενή. Ὁ θάνατος, ὡς ἄλλος Αἰμύλιος, τῷ ἤρπασεν τὴν νέαν του Ἀγγελικὴν.

Οὐδὲν ἄλλο εἶχε νὰ πράξῃ πλέον παρὰ νὰ σκάψῃ ἓνα τάφον εἰς τὸ κηπάριον καὶ νὰ καλύψῃ διὰ χώματος τὸ εἰδωλὸν του. Πρὸ τοῦ τάφου τούτου ἐβλεπον τὸν ἱερέα καθήμενον τὰς ἐκρινὰς ἐσπέρας, τὸν δάκτυλον τεθειμένον ἐπὶ τῆς συνόφειός του, ἣν ἐλησμόνει ν' ἀναγνώσῃ. Ἡ νυκτερινὴ δρόσος οὐδὲν τὸν ἀπέδιωκε, καὶ ἡ ἀμφιλίχη τῆς αὐγῆς τὸν ἐπανεῦρσκεν ἐν τῇ αὐτῇ θέσει. Οὐδέποτε ἐκουράζετο ὢν ἐγγὺς αὐτῇ. Πρωῖαν τινὰ παρετήρησεν ὅτι λεπτὸς καυλὸς ἐξήρχετο ἐκ τοῦ μέσου τοῦ μικροῦ τάφου, μεταξὺ δὲ φύλλων σμαράγδου ἀλλοκότου σχήματος. Κατ' ἀρχὰς ὀλίγην προσοχὴν ἔδωκεν εἰς τοῦτο, ἀλλὰ τὸ φυτὸν ἠύξαν, διαφέρον παραδόξως ὄλων ὅσων μέχρι τότε εἶχεν ἴδῃ, καὶ ἤρξατο νὰ τὸ ἐξετάζῃ μετὰ προσοχῆς. Πόσον εὐθύ, κομψὸν καὶ ἐκτάκτως εὐλύγιστον ἦτο! Ὅταν ἐκυμάτιζεν ὑπὸ τὸν θερινὸν ἀνεμὸν, περὶ λύχνων ἀφάς, ἐφαίνετο πρὸς τὸν Ἀντώνιον ὅτι ἡ μικρὰ Ἀγγελικὴ ἵστατο ὀρθία ἐν τῷ κήπῳ.

Ὁ πάτερ Ἀντώνιος ἐπεμελεῖτο τοῦ ἀπροσδοκῆτου τούτου βλαστοῦ, περιέργως ὢν νὰ μάθῃ ἂν τὸ ἀνθὸς, ἀποκαλυπτόμενον, θὰ ἦτο κίτρινον, ἐρυθρὸν ἢ λευκόν. Κυριακὴν τινὰ, ξένος τις, χαλκόχρουν τὸ πρόσωπον ἔχων ὡς τοῦ νάτου, ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν κικλιδῶν τοῦ κήπου καὶ εἶπε:

— Τί ὠραῖος φοινῖξ ποῦ εἶν' αὐτός, κύριε!

— Θεέ μου! ἀνέκραζεν ὁ πάτερ Ἀντώνιος, φοινῖξ νὰ ἦναι ἄρα γε;

— Βεβαίως. Δὲν ἐπίστευα νὰ ἔλθῃ αὐτὸ τὸ δένδρον εἰς τὸ κλίμα σας.

— Θεέ μου! ἐπανέλαβεν ὁ ἱερεὺς ὑψηλοφώνως.

Καὶ ἐξηκολούθησε καθ' ἑαυτόν·

— Πανάγαθε Θεέ, σὺ μοὶ τὸ ἔδωκες!

Ὁ πάτερ Ἀντώνιος πρότερον ἠγάπα τὸ δένδρον τοῦτο, ἕκτοτε ἤρξατο νὰ τὸ λατρεύῃ. Τὸ ἐπότιζε, τὸ ἐκαλλιέργει, ἐπεθύμει νὰ τὸ θλίβῃ ἐν ταῖς ἀγκάλαις του· μὴ δὲν ἦτο ὁ Αἰμύλιος, καὶ ἡ Ἀγγελικὴ καὶ τὸ κοράσιον συνηνωμένοι!

Καθ' ὅσον ὁ φοινῖξ ὑψοῦτο πρὸς τὸν οὐρανόν, ὁ ἱερεὺς ἔκυπτεν ἐξησθετισμένος πρὸς τὴν γῆν· ὁ μὲν ἦτο νέος, ὁ ἕτερος ἐγήρασκε. Πέριξ τοῦ κήπου, ἀπομεινωμένου ἄλλοτε, ὠκοδομήθησαν πλεῖσται οἰκίαι ἐκ πλίνθων καὶ ἀσβέστου· αἱ οἰκίαι αὗται ἠπειλοῦν τὸν οἰκίσκον τοῦ ἱερέως, ὃν ἡ πόλις ἐπεκτεινομένη ἠθέλησε ν' ἀγοράσῃ, ἀλλὰ πρὸς ὃν ὁ ἰδιοκτήτης ἔμεινε προσκεκολλημένος ὡς λιγὴν καὶ ἤρνετο νὰ τὸν πωλήσῃ. Εἰς μάτην οἱ κερδοσκοποὶ ἐσώρευον χρυσὸν εἰς τὴν θύραν του, ἐκεῖνος ἔσειε μειδιῶν τὴν κεφα-

λήν. Τὸ πεισματῶδες τοῦτο μειδιάμα ἀθεῖξεν, ἀκουσίως ὄλων, εἰς τὴν πείναν καὶ εἰς τὰς παντοειδεῖς στερήσεις. Ἐσημαίνεν·

— Ἀποσύρθητι, Σατανᾶ!

Ὁ πάτερ Ἀντώνιος ἐπὶ τοσοῦτον ἐγήρασεν, ὥστε αἱ κνήμαί του μόλις τὸν ἐβάσταζον, ἠδύνατο ἐν τούτοις ἀκόμη νὰ κάθηται ὑπὸ τὸ φύλλωμα τοῦ φοινίκος του, ὃν ἠγάπα μανιωδῶς· τοιοῦτοτρόπως ἀνέμενε τὸν θάνατον καὶ προῦνόησε νὰ τὸν φυλάξῃ καὶ μετ' αὐτόν.

— Οἰοσθήποτε καταστρέψῃ τὸν φοινικὰ θ' ἀπολέσῃ τὸ γῆπεδον. Δι' ὃ τὸ δένδρον εὐρίσκεται πάντοτε ἐκεῖ ἐν τῇ στενῇ καὶ σκυθρωπῇ ὁδῷ δίκην ὠραίου ρεμβώδους ξένου, δίκην ἀνατολίτιδος βασιλίσσης, ἥς ἡ χάρις εὐφραίνει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἥς ἡ εὐώδης πνοὴ καθιστᾷ ἐρωτύλον τὸν ἀέρα ὃν ἀναπνέει.

Στιγματισθῆτω ἡ χεὶρ, ἣτις θέλει ἐγχείσῃ αὐτὸν ἀνευ σεβασμοῦ! « Διότι ἐξῆλθε τῆς καρδίας τῆς μικρᾶς Ἀγγελικῆς », με εἶπεν ἡ τρυφερὰ φωνὴ τῆς δεσποινίδος Μπλονδώ.

Γ. Α. Βηνς

#### ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

#### ΕΞΕΔΟΘΗ

A. LUTAUD

### ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλλ. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ  
Α. Καλλιδικῆ ὑψηλοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς.

Εἰς τόμος εἰς σχῆμα 8ον ἐκ σελίδων 356 τιμώμενος ἀντὶ δραχμῶν 8.

Πωλεῖται παρὰ τῷ μεταφραστῇ καὶ ἐν τῷ κατὰ τὴν ὁδὸν Πατησίων ἀριθ. 9 γραφεῖω τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων*.

Ἀποστέλλεται δὲ ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου ταῖς Ἐπαρχίαις, ἀντὶ δρ. 8,50 καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ἀντὶ φρ. χρ. 8.

#### ΕΞΕΔΟΘΗ

### ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΟΙΙΑ

ΥΠΟ

ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΠΟΝΗΡΟΠΟΥΛΟΥ  
καθηγητοῦ τῆς Φυτολογίας  
κ.τ.λ.

#### ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οἰσιωδῶς ἐπηξηγημένη καὶ συντεταγμένη κατὰ τὰ νεώτερα συστήματα

Σύγγραμμα ἀναγκαϊότατον εἰς τοὺς ἀμπελοουργοὺς καὶ τοὺς οἰνοποιούς τῆς Ἀνατολῆς

Πωλεῖται ἐν τῷ γραφεῖω ἡμῶν

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧ. 4.

ταῖς ἐπαρχίαις δρ. 4,30 καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶν 4. Ἀποστέλλεται δὲ ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου.